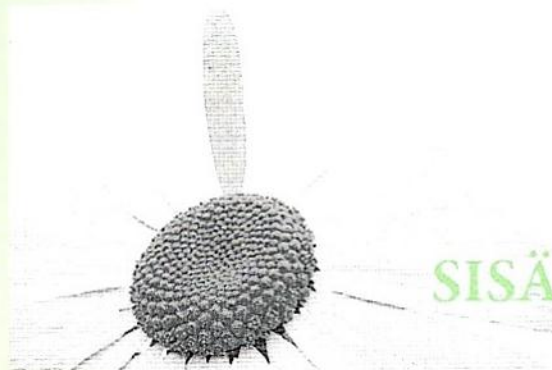

SISÄLLYSLUETTELO

2-3	Jarmo Anttila, Pääkirjoitus
4	Keltaisen kummin runo, Aleksi Anttila
5	Kehdottajan puhe, Jarmo Anttila
6	Iltarukous, J.H. Erkkö
7	Kehtojaiset, Pirjo Aalto
8-9	Yritä, ällös epäile, 100 vuoden takaa, Tietäjä
10-13	Ryhmä- ja looshityön merkitystä, Pekka Ervast Toimittajalta
14-22	Kuka minä olen? Marja Liisa Halmetoja
23	Ruusu-Risti ry:n jäsenet kutsutaan vuosijuhlaan
24-28	Tarvitseeko kirkko uskonpuhdistusta? Rauno Rinkinen
29	Pääsiäismatinea, ohjelma
30	Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain
31	Runo Matti Koskinen, Elä itsessäsi, älä ulkopuolella
32-37	Sananen psyykkisestä ja henkisestä elämästä, Gerald Kaade
38-43	Jälleensyntymisen todellisuus, Swen Krohn
44-47	Käynti okkultistin luona, Pekka Ervast
48-49	Astrologian henkinen puoli osa II, Jyri Kallio
50-54	Rakas ystäväni, Kuolema, Jari Jokilehto
55	Runo Syyllisyys, Matti Koskinen
56	Ruusu-Risti ry:n toimihenkilöt

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Pekka Ervast ennusti viime vuosisadan alkuvuosikymmenillä useasti, että kirkot menettävät asemaansa ja tulevat kumisemaan tyhjiyttään elleivät ne muuta opetustaan. Hänen mielestään Lutherin aloittama uskonpuhdistus jäi kesken. Kirkon oppiin jäi monia dogmeja, joita ajatteleva ihminen ei voi hyväksyä. Ehkä keskeisin on oppi ikuisesta kadotuksesta. Jos et usko Jeesuksen sijaissovitukseen ristillä ja ota kastetta kristinuskoon, olet ikuisen kadotuksen oma.

Tähän eivät vaikuta ulkoiset teot, vaan yksin armosta, uskon kautta, voit pelastua. Tämä pimeä oppi on turmellut ihmiskuntaa vuosituhansia ja saanut kristikunnan tuntemaan ylemmyyttä kaikkia muita uskontoja kohtaan. Puhumattakaan pienistä lahkoista, joita on kuin meren hiekkaa ja jotka uskovat, että pelastus koskee vain heitä. Tätä vastaan nousi teosofian vapauttava sanoma yli sata vuotta sitten myös Suomessa. Ulkoisena liikkeenä se on aina ollut pieni ja jakaantunut useisiin seuroihin. Niillä on ollut kuitenkin paljon suurempi voima kuin voisi olettaa.

Teosofiset peruskäsitteet karma ja jälleensyntyminen ovat yhä useammalle tuttuja ja yhä useampi myös pitää niitä totena. Vaikka edelleen enemmistö suomalaisista kuuluu meidän

kansankirkkoon, sen opetuksia yhä harvempi hyväksyy. Kirkolla on kuitenkin vielä suuri merkitys ennen kaikkea ulkoisten seremonioiden järjestäjänä. Niitä ovat kaste, rippikoulu, häät ja hautajaiset. Olen pitänyt kaikkia näihin tilaisuuksiin liittyviä seremonioita ruusuristiläisestä perinteestä käsin.

Ruusuristi ei ole kuitenkaan mikään kirkko eikä rekisteröity uskonnollinen seurakunta, joten avioliittoon vihkiminen ei ole mikään virallisesti hyväksytty toimitus. Se pitää tehdä maistraatissa.

Kehtojaiset

Emme myöskään kasta lapsia, koska emme hyväksy lapsikastetta. Vain täysikäinen voi valita mihin yhteisöön tai uskontoon haluaa kuulua. Monet teosofit ja ruusuristiläiset eivät kuuluneet kirkkoon, mutta halusivat tehdä lapsen nimen annosta kauniin juhlan. Tätä tarkoitusta varten Pekka Ervast laati aikoinaan Kehtojaiset. Tämä kaunis perinne oli jopa ruusuristiläisiltä pitkään hukassa.

Onneksi se säilyi kristosofisen liikkeen parissa. Nyt kun olen päässyt siihen onnelliseen asemaan, että minusta on tullut ukki, niin tämäkin perinne tuli ajankohtaiseksi. Siksi tässä

lehdessä on tuo ohje, kuinka tuo seremonia suoritetaan.

Julkaisen tässä myös oman puheeni kyseisestä tilaisuudesta, jos joku haluaa käyttää sitä pohjana omalle puheelleen. Myös muutama haltiakummien runo, jotka sopivat tähän tilaisuuteen ovat mallina. Seremonioiden avulla saa tilaisuuksista juhlavia ja ne ylevöittävät läsnäolijoiden mieliä.

Taidetta

Tahdon mainostaa taidemuseo EMMA:n hienoa näyttelyä Espoossa. Siellä on varsin laaja näyttely Rudolf Steinerein elämäntyöstä yhteistyönä Vitra Design Museum ja Kunstmuseum Wolfsburg ja Kunstmuseum Stuttgartin kanssa. Vitra Design Museum tuottama näyttely on ensimmäinen kokonaisvaltainen esitys Rudolf Steinerein (1861-1925) ajattelusta ja tuotannosta sekä hänen monitahoisesta kulttuurisesta perinnöstään. Näytteillä on liki 400 esinettä taideteoksista huonekaluihin ja pienoismalleihin. Tämä valottaa antroposofisen ajattelun ohella Steinerein aikaansaannoksia niin kuvataiteen, arkkitehtuurin, muotoilun kuin näyttämötaiteidenkin alalla.

Upea näyttely tuo myös esiin R.S:n ajattelun

yhteiskunnallisen, ekologisen, pedagogisen ja lääketieteellisen alueen. Voi vain ihmetellä hänen niin monille alueille yltänyttä nerouttaan ja vaikutusta yhä tässä päivässä.

Esillä on myös Feel The Spirit osio, jossa kotimaisten taiteilijoiden lisäksi on näytteillä abstraktin taiteen pioneereihin lukeutuvan ruotsalaisen taiteilijan Hilma af Klintin (1862-1944) 21 teosta. Hän oli jo aikanaan tutustunut teosofiaan 1900-luvun alussa ja Steinerin tavattuaan innostui antroposofiasta. Hän maalasi abstrakteja henkisiä tauluja maisemien ja muotokuvien ohella. Nämä henkiset työnsä hän määräsi pidettäväksi salassa 20 vuotta kuolemansa jälkeen. Onneksi ei 120 vuotta, kuten Christian Rosenkreutz (R.C.). Jos hän liikkui 1900-luvun alussa Ruotsin teosofisissa piireissä, niin hän ehkä tapasi myös Pekka Ervastian, joka vaikutti silloin siellä nuorena teosofina pitäen luentoja ja kirjoitellen lehtiin.

Suosittelen lämpimästi kaikkia tutustumaan näyttelyihin Espoon taidemuseo Emmassa näyttelyt ovat avoinna 11.5.2014 saakka.

Keltaisen kummin runo

Kehtojaisissa Tonttulassa 1.2.2014

*Läpi kaikkeuden
tilan tajuun,
vesi, ilma, maa, tuli,
lämpö sykkeessä sydämen*

*Ääni autuudesta kutsui
iloon ihmiselämän.*

*Rytmissä päivän ja yön
itseeni herään
Minänä joukossa ihmisten
työni teen,
onneni kerään.*

*Virrassa sukupolvien
parempaa maailmaa rakentaen,
toivossa uuden päivän,
uskossa ikuisen elämän.*

Aleksi Anttila

Tämä pitämäni puhe on esimerkkinä Kehtojaisiin.
Sitä voi käyttää, muokata ja lainata täysin vapaasti.

Jarmo Anttila

Kehdottajan puhe

Olemme kokoontuneet tähän kehtojaisjuhlaan toivottaaksemme terve tullee tähän fyysiseen maailmaan NN:n ja NN:n pojan tai tyttären. Samalla annamme juhlallisesti julki tämän lapsen nimen. Olette siis sydämellisesti tervetulleita tähän kehtojaisjuhlaan.

Me uskomme että jokainen lapsi, joka syntyy tähän maailmaan on taivasmaailmasta tullut jälleensyntyvä yksilö, minuus, joka on tullut toteuttamaan omaa kohtaloaan tänne maan päälle.

Ihmisen kohtalo on karma, joka viitoittaa hänen tietään tässä elämässä. Lapsen elämän tärkeimmät vaikuttajat ovat tietysti hänen vanhempansa. Mihin perheeseen, kulttuuriin, kansaan ja uskontoon lapsi syntyykin, on siinä takana karmalliset syyt. Ne määräytyvät edellisessä elämässä hankittujen ansioiden ja syiden mukaan. Sanotaan, että uuden ruumistuksen kynnyksellä jälleensyntyvälle minuudelle näytetään tulevan elämän kohtalon pääviivat ja hänen dharmansa.

Dharma on se henkinen läksy ja tehtävä, joka on meillä kaikilla karman, kohtalon lisäksi. Se on eräänlainen taivaallinen työsopimus. Karma toteutuu aina vääjäämättä, mutta oman dharmen löytäminen ja muistaminen on vaikeampaa.

Ihmiselämän syvempi tarkoitus on tulla tietoiseksi omasta sisäisestä jumaluudestaan, jonka kuvaksi meidät on luotu. Tämä persoonallisuus, joka me nyt olemme, on vain puku, rooli, joka vaihtuu kerta toisensa jälkeen elämän näyttämöllä.

Kohtalosi on tuonut sinut tähän perheeseen ja ihmisten piiriin. Tahdomme tehdä parhaamme, että täydellisestä vapaudesta käsin löydät, oman dharmasi, henkisen tiesi, jota tahdot kulkea. Olkoot kummisi hyvinä haltioina sinun elämässäsi. Siksi emme liitä sinua mihinkään seurakuntaan, uskontoon tai henkiseen yhteisöön tässä tilaisuudessa.

Vanhempasi ovat herkällä korvalla koettaneet kuunnella, millä nimellä tahdot tiesi kulkea tässä elämässä. Sanotaanhan että, ”nomen est omen”, nimi on enne.

Kaikukoon nämä nimesi läpi maan piirin, maan, tulen, veden ja ilman haltijoiden, läpi taivaan salien ja enkelten. Kuulkaa siis kaikki idässä ja lännessä, etelässä ja pohjoisessa nämä nimet: (Lausutaan juhlallisesti lapsen nimet)

Haltiakummit lausuvat omat runonsa ja antavat lahjansa.

Tilaisuuden voi päättää pienelle lapselle (0-3v) tarkoitettuun iltarukoukseen.

Iltarukous

*Virratkoon sinuun valo
joka voi sinut täyttää
minä seuraan sen säteitä
rakkauteni lämmöllä
minä ajattelen ajatteluni
parhailla iloajatuksilla
sinun sydämesi liikuntoja
Ne sinua vahvistakoot
ne sinua kantakoot
ne sinua kirkastakoot
Minä haluaisin koota iloajatukseni
sinun elämänaskeleillesi
että ne yhdistyvät sinun elämäntahtoosi
ja se löytäisi itsensä lujana
kaikessa maailmassa
yhä enemmän omasta voimastaan.*

Aamen

Teidän lapsenne eivät ole teidän lapsianne.
He ovat Elämän kaipuun tyttäriä ja poikia.
He tulevat kauttanne, mutta eivät teistä itses-
tänne. Ja vaikka he asuvat luonanne, eivät he
sittenkään kuulu teille.

Antakaa heille teidän rakkautesanne, mutta älkää
ajatuksianne, sillä heillä on omat ajatuk-
sensa. Voitte hoivata heidän ruumistaan vaan
ette heidän sielujaan.

Sillä heidän sielunsa asuvat huomenkoiton
asunnossa, minne te ette voi mennä, ette edes
unelmissanne.

Te voitte yrittää tulla heidän kaltaisikseen,
mutta älkää yrittäkö tehdä heitä itsenne
kaltaisiksi.

Sillä elämä ei mene taaksepäin, eikä viivy
menneessä päivässä.

Kahlil Gibran

J.H. Erkkö

*Tuuditan tulisoroista,
suomalainen kansansävel.*

*Tuuditan tulisoroista
kipenäistä kiikuttelen
vaalin pientä valkeaista
Luojan lasta liikuttelen*

*Taivahast on lahja tullut
taivahan tulen kisoista
Luojan lemmen leikinnöistä
ei vahingon valkeoista*

*Tuudin lasta maan valoksi
en vahingon valkeaksi
Tuudin toivojen tuleksi
työ jaloisen jatkajaksi*

*Senpä tuudin tuikkeheksi
tähdeksi tähän talohon
maan hyväksi maineheksi
suurionnisten ilohon.*

KEHTOJAISET

(lapsen nimenanto tilaisuus)

Yhteislaulua tai musiikkia (esim. vanhempien valitsemaa musiikkia tai yhteislauluna suomalainen kansanlaulu: *Tuuditan tulisoroista, Luojan lasta...*), jonka aikana tullaan kulkueena alttarina toimivan pöydän ympärille.

Kulkuejärjestys:

Kehdottaja,
sinistä kynttilää kuljettava haltiakummi,
punaista kynttilää kuljettava haltiakummi,
keltaista kynttilää kuljettava haltiakummi.

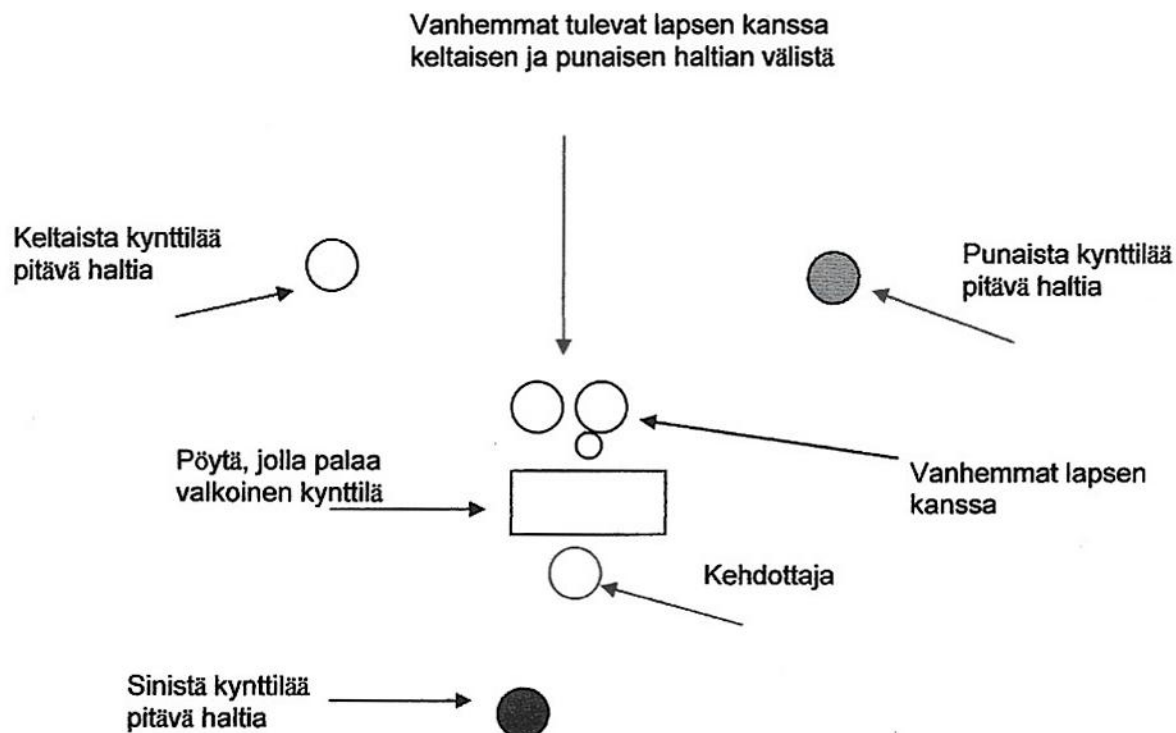
Kun kulkue on järjestäytynyt pöydän ympärille, sytyttää Kehdottaja alttaripöydällä olevan valkoisen kynttilän, sitten
1. haltiakummi ottaa tulen valkoisesta kynttilästä sinisen kynttilänsä, sitten
2. haltiakummi ottaa tulen valkoisesta kynttilästä punaiseen kynttiläänsä ja sitten
3. haltiakummi ottaa tulen valkoisesta kynttilästä keltaiseen kynttiläänsä.

Kun kaikki ovat asettuneet paikoilleen saapuvat vanhemmat tulevat lapsen kanssa alttaripöydän eteen.

Kehdottajan puhe. (*Tervetuloa jälleen fyysiselle tasolle. Sinua ei liitetä mihinkään seurakuntaan tai ryhmään. Valitset itse tiesi. Vanhempasi ovat valinneet sinulle nimet... jne.*)

Haltiakummit ja kehdottaja lukevat lahjoihinsa valitsemansa lauseet ja antavat lahjansa (esim. kirjan) lapsen vanhemmille. (*Järjestys: Haltia, jolla keltainen kynttilä, punaista kynttilää pitävä haltia, sinistä kynttilää pitävä haltia ja viimeisenä Kehdottaja.*)

Yhteislaulu tai musiikkia, jonka aikana vanhemmat poistuvat rauhallisesti lapsen kanssa. Kynttilät sammutetaan käänteisessä järjestyksessä ja kulkue pois myös käänteisessä järjestyksessä (*Kehdottaja viimeisenä*).

Yritä, ällös epäile.

Veljeni, jos olet yrittänyt ja epäonnistunut, yritä uudestaan! Uudestaan ja yhä uudestaan, mahdolltomuutta uhmaten, potkien vastusten tutkainta vastaan.

Seitsemänkymmentä kertaa seitsemän olet jo maassa kieriskellyt, kiroten kohtaloa ja onnetonta luontoasi. Mutta seitsemänkymmentä kertaa seitsemän sinä ponnahtat pystyyn, unohdat viheliäisyytesi ja heität sen kuin likaisen vaatteen kadotuksen ammottavaan tulikiitaan.

Ikuisuus, mikä on sinun antimesi ihmislapselle? Sinä hänen käsiinsä annat loppumattoman yritteliäisyyden tai'an. Jumalatkaan eivät voi tätä lahjaa häneltä riistää. Ja sanotaan, että hekin – jumalat – ovat korkeille istuimillensa nousseet tuolla Ikuisen Äidin antamalla tai'alla, joka on sinun, oi ihmislapsi!

Kautta aikakausien he ovat kilvotelleet ja ponnistelleet, voittaen itselleen tappioiden jälkeen kaikki Äärettömyyden voimat, heittäytyen pelkäämättä kuoleman syleilyyn ja jälleen kuoleista kohoten ikinuoruuden väsymättömällä innolla, kadottamisen tuskalla ja löytämisen riemulla.

Oi, eikö koko maailma ole herkeämätöntä kilvotusta? Luomista, joka on alkanut mutta ei loppunut? Tuhannet oliot todistavat Jumaluuden työskentelystä niiden sisällä eikä mitään ääriä ole tällä Ikuisen ilmentymisellä.

Älä sano, että sinä olet osaton tästä maailman-työstä. Älä sano, että sinun elämäsi on kokonaisuudelle merkityksetön. Suuressa rakennuksessa on jokainen kivi tarpeen. Rakennusmestari hylkää usein valmiiksi veistetyt ja kirkkaiksi kiillotetut kivet ja etsii karkeita veistämättömiä lohkareita, voidakseen niistä luoda jotakin uutta, jotakin mikä vielä puuttuu pilviä piirtävässä ihmiskunnan temppelissä.

Ole sinä se puuttuva lohkare! Kaikkine lankeemuksinesi, kaikkine pettymyksinesi olet sinä Ehdottomuuden edessä yhtä kirkas totuuden kuvastin kuin mikä tahansa muista olioista. Sinussa ilmenee maailmanlakien työskentely yhtä hyvin kuin nerossa ja pyhimyksessä. Sama elämä pitää sinua liikkeellä, samaa kamppailua sinäkin käyt harhaa ja tietämättömyyttä vastaan.

Jos sinä sorrut voimattomuuteesi, niin tuhat kertaa enemmän sortuu jokainen nero pyrkiessään aikaansaamaan sitä, mitä hän halajaa. Ja kuitenkin hän yrittää. Ikuinen on elämän taisto ja sen jumalallisuus on siinä, ettei ihailu eikä ihmetys löydä koskaan rajoja vaan kaipaa joka päivä enemmän niinkuin lapsi, joka päivästä päivään etsii ravintoa äitinsä rinnoilta.

Näe kauneutta omissa tappioissasi. Sinun omatahtoisen suunnitelmasi luhistuminen on omalla alallansa yhtä vaikuttava näytelmä kuin suuren Napoleonin kukistuminen. Kummasakin tapahtumain kulussa Totuus pyrkii näköksälle ja paljastaa kirkkaat kasvonsa jokaiselle, ken uskaltaa niitä katsella.

Jos rohkenet tunnustaa totuuden keskellä lankeemustasi, niin olet samalla vapaa. Kaikkiiu-distavalla hymyllä sinä astut pois reestä rikku-
nehesta, korjasta kadonnehesta eikä kukaan voi
sinua moittia siitä, mille sinä itsekin naurat.

Vuosisata vuosisadan jälkeen ihmiskunta tulee
yhä hymyilevämmäksi ja alkaa viimein itse-
kin uskoa omaan hyvyteensä. Toinen kukka
toisensa jälkeen puhkee kukoistamaan alle ik-
kunoiden: ruusuja, liljoja, päivänkukkia ja pu-
naisia neilikoita. Ohikulkija katselee niitä rie-
muisalla ihastuksella ja tietää, että ikkunoiden
sisällä asuu sielu, joka rakastaa kauneutta.

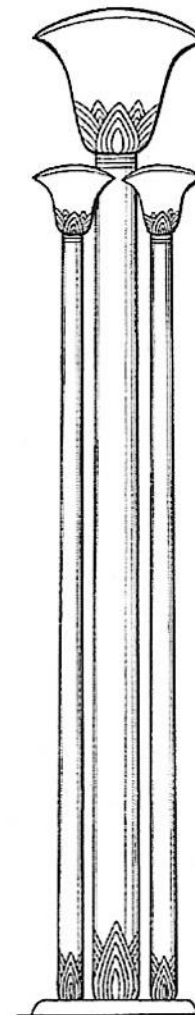
Näinkö viimein itse maa on muuttuva kukkean
kauniiksi neidoksi, jota päivänpaiste suutelee
onnen suutelolla? Ja elääkö elpynyt, haudois-
taan noussut ihmispolvi silloin paratiisissa,
joka on syntynyt pettyneiden pyrintöjen, tyh-
jiin menneiden unelmien, lankeemusten ja hai-
rahdusten raunioille?

Onko vuosisata aikaa? Tai vuosituhat? Ei ole,
silmänräpäys ainoastaan. Äärettömyyden Kas-
voilla luomi liikahti, lyhyt haave lehahti niin-
kuin perhonen läpi Ikiajatuksen. Kenties luke-
mattomien aurinkojen joukossa yksi sammui,
toinen jossakin syttyi. Pauhu niistä taisteluista,
joita pienen planetan vähäiset asukkaat kävivät,
kamppaillen joko Maailmanlain puolesta tai
sitä vastaan, ei kohonnut ylös Suuren Rauhan
korkeuksiin.

Viha, pelko, kiivaus, himo, tuska, epätoivo –
niinpä kyllä! – mutta mitä ne merkitsevät nii-
den mahtavien tunteiden rinnalla, joita Ääret-
tömän povessa liikkuu?

Ihminen, ole rohkaistu, sinussakin elää se Ääre-
tön.

Tietäjä
Teosofinen aikakauskirja
Syyskuu 1914

Pekka Ervast

Toimittajalta

Ryhmä- ja looshityön merkityksestä

Mitä arvoa, mitä merkitystä on oikeastaan teosofisella looshityöllä? Muutammat ihmiset tulevat yhteen kerran viikossa, lukevat jotain, kuulevat jonkun puhuvan, keskustelevat - kokous saattaa välistä olla sangen kuiva! Onko siitä mitään hyötyä? Jos voitte, vahvistakaa minun uskon!

Piileekö tässä kysymyksessä pilkkaajan iva? Mahdollisesti, mutta älkäämme ottako sitä siitä kannalta. Se ei ole tyhjänpäiväinen kysymys. Kysyköön sillä tavalla itseltään jokainen teosofisen looshin jäsen. "Mitä hyötyä on näistä looshikokouksista? Voitanko itse mitään, voitavatko muut?"

Epäilemättä hän silloin vastaa itselleen: "voitanhan sen, että minun käsitykseni teosofiasta tulevat kerta kerralta selvemmiksi". Mutta hän soisi sittenkin mielessään, ettei kokouksen hyöty rajottuisi siihen, vaan että siitä olisi hyötyä maailmallekin, niin että teosofista looshitoimintaa todella voisi pitää työnä ja kutsua siksi.

Jos nyt tiedustelisimme esim. materialistilta, kuinka hän arvostelisi teosofista looshitoimintaa, niin hän varmaankin nauraisi ja sanoisi, että se on turhanpäiväistä ajanhukkaa. Tätä hänen kantaansa emme voi hämmästyä, sillä hän uskoo yksinomaan fyysilliseen todellisuuteen ja fyysilliseen ruumiiseen, eikä voi kutsua työksi muuta kuin sitä toimintaa, jonka kautta suorastaan hankitaan "leipää" ja aineellisia mukavuuksia.

Mutta me jotka uskomme ja tiedämme, että fyysillinen todellisuus on vain osa Elämän Todellisuudesta ja että ihminen on henkinen olento, me olemme kuin näkeviä sokeain keskellä ja meille on annettu vastuunalainen tehtävä. Suuremmassa tai vähemmässä määrässä me kaikki olemme auttajien ja opettajien asemassa muuhun maailmaan nähden. Ellemme nyt vielä ole valmiita opettajia, tulee meidän kuitenkin muistaa, että juuri meitä, jotka uskomme henkeen, valoon, hyvään, on kutsuttu valaisemaan sitä pimeyttä, jossa veljemme vaeltavat; meidän velvollisuutemme on sentähden valmistaa ja kasvattaa itseämme ihmisten auttajiksi.

Tältä kannalta katsoen looshi toimintakin muuttuu työksi. Se on aivankuin koulu, jossa jäsenet yhä enemmän ja syvemmin perehtyvät teosofiseen elämäntutkimukseen ja teosofian monenlaisiin elämää valaiseviin oppeihin. Yksin lukien ja yksin tutkien, yksin mietiskellen ihminen ei läheskään huomaa niin paljon, tunkeudu niin syvälle, näe niin monelta taholta kuin tutkiessaan yhdessä muiden kanssa, heidän kanssaan vaihtaessaan ajatuksiaan. Hänen kehityksensä sanalla sanoen käy paljon nopeammin.

Ja mitä enemmän hän kehittyy, sitä suuremmaksi hyödyksi hän voi olla. Hänen ei tule jäädä siihen harhakäsitykseen, että hänen oma kehityksensä olisi tärkeä. Miksikä hän kehittyisi? Siihen ei todella ole erityistä syytä, ellei se

tapahdu maailman takia, "jumalan kunniaksi", "ihmisten iloksi". Sitä varten hänen tulee kehittyä, että hän voisi toisia auttaa ja opettaa. Älköön hän sentähden panko kynttiläänsä vakan alle, vaan antakoon sen loistaa. "Docendo discimus" (opettamalla opimme), sanoo vanha latinalainen sananparsi, ja tämä on erityisesti tosi myös teosofein suhteen. Meidän tietomme ei kasva sillä, että täytämme päämme muiden ajatuksilla ja tiedoilla. Meidän tietomme kasvaa yksin sillä, että harjoitamme sitä kykyä itsessämme, jolla voimme nähdä. Mikä se kyky on? Se on n. k. intuitio. Se on buddhimaan, joka on korkeampi kaamamanasta. Se on vilpittömän rakkaus totuuteen ja ihmisiin ja sen rakkauten ainainen täytöntöönpano. Se on taikasauva, joka avaa meille luonnon salatut maailmat, niin että saamme nähdä voidaksemme näyttää. Ylpeässä ja itsekkäässä ihmisessä intuitionia jumalallinen kyky ei herää, ainoastaan siinä ihmisessä, joka nöyrästi ja iloisesti tahtoo toisia palvella.

Yksi on vielä näkökohta, jolta voimme katsella looshitoimintaa ja ylipäänsä kaikkien teosofein elämää. Se on okkultinen.

Salatieteellisen selvänäkijän silmällä katsoen ihmisellä on useampia ruumiita, paitsi alinta fyysillistä, myös tunteiden astraalinen ja ajatusten mentaalinen ruumis, verho eli käyttöväline. Kun ihminen ajattelee eli tuntee jotakin, erkanee näkymättömässä maailmassa hänen astraalisesta ja mentalisesta käyttövälineestään aivan kuin pieni olento, joka juuri edustaa hänen tunnettaan ja ajatustaan. Tämän olennon elinvoima on riippuvainen ihmisen ajatuksen tai tunteen voimakkuudesta. Sen ulkopiirteet riippuvat ihmisajatuksen selvyydestä ja tarkkuudesta, sen väri ajatuksen luonteesta ja laadusta.

Koko ilmapiirimme on täynnä kaikenlaisia ajatusmuotoja, voimakkaita, heikkoja, kauniita, rumia, kirkkaita, hämää. Jokainen ihminen on kuin sieni, joka kulkien tässä ajatusten meressä imee itseensä minkä ajatuksen milloinkin ja lähettää taas luotaan mitä ajatuksia milloinkin.

Kuinka tärkeitä olisi siis, ihmiskunnan kehitystä silmällä pitäen, että meidän ajatustemme ja tunteittemme ilmapiiri olisi niin puhdas ja ylevä kuin mahdollista! Kuinka tärkeitä, että siitä poistettaisiin kaikki turhat, mitättömät, rumat, alhaiset ja itsekkäät ajatukset! Kuinka tärkeitä, että sitä kansotettaisiin ylevillä, kauniilla, voimakkailla, epäitsekkäillä ja puhtailla ajatuksilla ja tunteilla! Ei, että mikään jumala tämän taikauskulla tekisi, vaan että me ihmiset ymmärtäisimme, että tämä on meille annettu tehtäväksi!

Nyt ymmärrämme, mikä suuri merkitys voi olla teosofisella looshilla. Sen jäsenet kokoontuvat säännöllisesti, tuntevat säännöllisesti veljellisiä, puhtaita tunteita, ajattelevat säännöllisesti voimakkaita, vapauttavia ja nostavia ajatuksia. Säännöllisyys vaikuttaa sen, että kerran syntyneet ajatuskuvat saavat joka kerta aivan kuin uutta ravintoa, uutta elinvoimaa ja muodostuvat ympäristön pimeyteen kirkkaasti loistavaksi valoksi, joka houkuttelee ihmisieluja etsimään totuutta ja pyrkimään veljeyttä kohti, vaikkeivät aavistakaan, mistäpäin saavat herätyksensä.

Tämä on teosofein salainen työ. Siihen voi jokainen ottaa osaa, köyhä niinkuin rikas. Kun saamme tämän salaisen tulipalon syttymään yltäpäri maailmaa, silloin koittaa uusi aika. Silloin tulee vapahtaja, käyttää sytyttämämme tulen voimat hyväkseen ja luo uuden yhteis-

kunnan ja uuden sivistyksen.

Edellisen yhteydessä sopii mainiosti julkaista seuraava kysymys ynnä siihen kuuluva Mr. C. W. Leadbeaterin kirjottama vastaus. Se puhuu looshitoiminnasta puheenjohtajan kannalta ja intuitSIONISTA jokapäiväisen ymmärryksen kannalta. Olen sydämestäni yhtä mieltä Mr. Leadbeaterin sanojen kanssa.

"Minä huomaan olevani siinä asemassa, että minun pitäisi opettaa erästä teosofista looshia. Tunnen sen suurena vastuunalaisuutena, johon en pidä itseäni kykenevänä, sillä tietoni on niin epätäydellinen. Tahtoisin tietää tämän: joskus tulee minulle intuitSIONI ikäänkuin vastauksena kysymykseen tai neuvona toimintaan. Pitääkö minun luottaa siihen vai kokonaan pitää kiinni fyysillisen tason järkeilystä?"

Vastaus: "Älkää olko vähääkään hämillänne siitä, kuinka teidän tulee olla looshinne suhteen. Todella opettaminen on vastuunalaista, mutta toiselta puolen se on suuri etuoikeus. Ajatelkaa sitä mieluummin tällä tavalla: tässä on joukko nälkäisiä sieluja, ja ne, jotka seisovat liikkeen takana, ovat olleet niin hyvät, että sallivat minun olla välikappaleena näiden ravitsemiseksi. Teillähän on selvänä mielessänne opetusten yleiset perusteet ja terve järkenne estää teitä yksityiskohdissa menemästä kovin paljon harhaan. Minä kyllä ymmärrän, kuinka vaikeata teidän on päättää, pitääkö seurata fyysillisen tason järkeä vai intuitSIONIA, mikä näyttää tulevan korkeammalta. Ottakaa lohdutusta siitä, että päätöksen vaikeus on ainostaan jotain ohimenevää. Mikäli kasvatte, sikäli tulette intuitSIONEISSANNE aivan varmaksi. Tällä asteella voin ainoastaan neuvoa teitä aina seuraamaan järkeänne, kun olette varma niistä perusteista,

joiden nojalla teette päätöksenne. Aikaa myöten te kokemuksen kautta opitte, onko intuitSIONEIHINNE luottamista. Minä myönnän, että varhemmilla asteilla on olemassa vaara, että sekoitetaan toisiinsa edellinen intuitSIONI, joka tulee suoraan korkeammalta mentali tai vieläpä buddhi tasolta, ja se mielijohde, joka on syntynyt astraliruumiista. Mutta myöhemmin te erehtymättä voitte erottaa ne ja tiedätte, että kun intuitSIONI selvästi tulee korkeammalta minältä, voitte sitä empimättä seurata. Te näette, että tällä nykyisellä asteella on aina jonkun verran tappion vaaraa: joko siinä, että päästätte käsistänne korkeamman totuuden säteen riippumalla liiaksi kiinni järjessä, tai että joudutte hieman harhaan pitämällä astralista mielijohdetta intuitSIONINA. Minulla itselläni on niin syvä kammo tätä jälkimäistä mahdollisuutta vastaan, että alinomaan seuran järkeäni vastoin intuitSIONIA, ja vasta kun yhä uudestaan olen huomannut, että erityisenlainen intuitSIONI aina on oikeassa, olen uskaltautunut siihen täydellisesti luottaa. Tehän varmaan tulette läpikäymään nämä asteet eikä teidän tarvitse siitä hämmästyä. Minä ihailen teidän suurta tarkkatuntoisuuttanne, mutta vakuutan, että jos pidätte teosofian yleispiirteet selvinä oppilaitten silmien edessä, niin ette voi suuresti eksyä opetuksessanne. Meillä on kaikilla vastuunalaisuutta siitä, mitä puhumme, ja ne meistä, jotka ovat kirjottaneet kirjoja ja pitäneet esitelmää, tuntevat sen paljon raskaammin kuin aavistattekaan. Meille ovat todellakin ystävät väliin sanoneet, että meidän olisi pitänyt odottaa, kunnes olisimme tulleet adepteiksi, ennenkuin olisimme kirjottaneet mitään kirjoja, jotta voisimme olla varmat siitä, ettei niissä ole erehdyksiä. Siihen minä vain sanon, että me pidimme parempana jakaa epätäydellistä tietoaamme veljillemme, vaikka meillä itsellämme

vielä olikin paljon opittavaa. Ja luulenpa, että seuraus on osottanut päätöksemme oikeaksi. Jos me olisimme odottaneet adepteiksi tullaksemme, on totta, että kirjamme olisivat tulleet täydellisinä ja nyt ne ovat kaukana siitä - mutta sittenhän teidän olisi pitänyt niitä vartoa viisi tai kuusituhatta vuotta, jolloin Seuran työ tällä vuosisadalla olisi ollut aivan erilainen. Minusta näyttää tämä käsilläoleva kysymys olevan aivan samanlainen. Tekin voisitte pidättäytyä opettamasta kunnes tietäisitte kaiken, mutta mitä sillävälillä tulisi teidän looshistanne? C. W. L."

Pari päivää sen jälkeen kun olin kirjottanut edelläolevan saapui minulle Englannista, sikkäläisen ylisihteerin lähettämänä, ylipainos erästä Mr. C. W. Leadbeaterin "The Lotus Journal'in" toisessa vuosikerrassa olleesta kirjoituksesta "Looshikokouksen salattu puoli". Se saapui todella kuin käskystä ja julkaisen sen suomennettuna tässä Tietäjän numerossa.

Pyydän sen yhteydessä jäseniämme huomauttamaan, kuinka tärkeätä on, että jokainen itse hankkii itselleen teosofiset kirjat. Ei siinä ole kyllin, että looshi perustaa kirjaston, joka hankkii yhden tai pari kappaletta kutakin teosofista teosta ja sitten lainailee niitä jäsenille. Tämä voi korkeintaan tapahtua alussa ja kun on kysymys looshista, jonka jäsenet ovat harvinaisen köyhiä, sekä mikäli koskee kalliutta ja vieraskielisiä kirjoja. Lainakirjasto, jossa esim. on suomalainen teosofinen kirjallisuus, on oleva ympäristöä varten, paikkakuntaa varten, ei jäseniä varten perustettu. Jokainen jäsen pitääköön kunnianaan hankkia itselleen kaikki teosofiset kirjat. Ajatelkaa vain, kuinka paljon jotkut uskaliaat teosofit ovat kärsineet, tehneet ja uhranneet, ennenkuin kirjat on saatu - eikö hän siis uhraisi edes niin paljon kirjallisuuden

hyväksi, että ostaisi itselleen suomalaiset kirjat! Jos hän on köyhä ja varaton, kieltäköön itseltään jotakin muuta! Sitä rakkaammaksi tulee hänelle teosofia! Niin olen minä alussa saanut tehdä ja moni muu minun kanssani. Se mikä kovin helposti tulee, ei olekkaan niin arvokasta. Mutta kun yhdestä ateriasta päivässä luopuu, kun pitää vanhaa takkia vielä yhden vuoden, kun kieltäytyy kahvista tai tupakista sitä varten että voisi tutkia ja kasvattaa itseään ja hankkia itselleen kirjallisuutta, silloin hengen elämä tulee kalliiksi ja ihanaksi ja todelliseksi. Silloin ihminen näyttää itselleen - ja muille - että hänen pyrkimyksensä ovat jostain arvosta.

Tämän puhun sekä omani että muiden kokemuksesta.

Kun nyt aikomuksemme on ensi vuoden alusta ruveta julkaisemaan "Salaista Oppia" suomen kielellä, toivomme ja uskomme, että meidänkin maamme yleisö on jo kuullut siksi paljon teosofiasta ja teosofisesta liikkeestä, että sen tekee mieli tutustua tämän maailmankatsomuksen ja tämän liikkeen tärkeimpään julkiseen tiedonlähteeseen, sen alkuunpanijan, Madame H. P. Blavatskyn jättiläisteokseen. Samalla toivomme ja uskomme, että Suomen teosofit katsovat velvollisuudekseen auttaa ja edistää omaa asiaansa ainakin sillä tavalla, että rientävät mieskohtaisesti tilaamaan "Salaista Oppia" Tietäjän yhteydessä. Tämän numeron mukana jaetaan Tietäjän lukijoille tilausilmoitus, jonka muuan Seuramme looshi on omalla kustannuksellaan ja omasta aloitteestaan painattanut. Siitä tarkemmin näkyy, miten "Salaisen Opin" itselleen hankkiminen saattaa tapahtua.

Tietäjä 1909

Marraskuu, s. 337-342

Kuka minä olen?

Tieteellisemmin sanottuna lähdemme tutki-
maan ihmisen minuutta.

Olenko luonnon ja ympäristön yh-
dessä muokkaama otus? Ja mikä
minua on muokannut tällaiseksi,
biologinen perimäkö – vai ehkä kasvatus?

Luonnontieteilijä tutkii meitä kuin sipulia,
kuorii kerros kerrokselta eikä löydä sitä, joka
sanoo: Minä olen. Humanisti puolestaan pel-
kää vaihtoehtoa, että geenimme määräsivät
elämämme kulun.

Jonkinlainen minuus olisi syytä löytää, kos-
ka itsensä kanssa on tultava toimeen koko
elämänsä ajan. Olette varmaan huomanneet,
että pulmallisissa tilanteissa väittelette itsenne
kuin toisen minän kanssa. Filosofit ja hengen-
tieteen opettajat ovat löytäneet minuudes-
tamme useampiakin kuin kaksi olemuspuolta.
Olisivatko ne itsenäisiä ajattelijoita, joiden
kanssa voisimme neuvotella pyrkimyksistäm-
me? Psykologit sanovat minuuden olevan
psyykkisten toimintojen kokonaisuus, mieles-
sämme pyörivien ajatusten summa. Kuulostaa
hieman kummalliselta, että minä tuottaisi itse
itsensä? Se tarkoittaisi siis ”Olen sitä mitä
olen oman käsitykseni mukaan”. Ja monilla
meistä on itsestään perin huono käsitys. Toi-
sella taas itseluottamus ei tunne mitään rajoja.
Mistä tämä johtuu? Varmaan varhaislapsuu-
dessa asetetusta vaatimustasosta. Kuka sen ta-
son silloin määritteli.

Fyysinen kehomme on tärkeä siksi, että se an-
taa meille varmuuden siitä, että olemme ole-
massa jatkuvasti, ettemme katoa hetkessä ole-
mattomiin. Fyysisin aistein tutkimme ulko-
naista maailmaa ja voimme ulottaa tietoisuut-
tamme kauemmaksi itsestämme. Sanotaan:
Silmä ei voi kuitenkaan nähdä itseään. Ulko-
nainen persoonallisuutemme näkyy toisille,
jotka reagoivat ja heijastavat takaisin sen, mitä
meissä näkevät. Ilman toisiamme emme pysty
hahmottamaan itseämme. Usein oma käsityk-
semme poikkeaa jyrkästi siitä mitä muut
meistä ajattelevat, siitä huolimatta pyrimme
kaikessa toiminnassamme säilyttämään yksi-
öllisyytemme ja itsemääräämisoikeutemme.

Varmuuden vuoksi korostamme vain niitä
puolia, jollaisina tahdomme näyttäytyä. Muu-
takin meissä on, mutta sen pyrimme häivyttä-
mään ja mieluummin unohtamaan.

”Minä syntyy ja toimii prosessina, jonka ta-
voitteena on sisäinen cheytyminen.”

Toteaa soveltavan psykologian professori Risto
Vuorinen. Minälle ominaista on jatkuva pyrki-
mys, jatkuva muutos ja tahto pyrkiä edelleen –
mutta mihin?

Onko cheytyminen jokin palapeli? Eri ole-
muspuolet hakevat toisiaan ja kun löytävät,
kutsuvat ryhmäänsä minuudeksi? Ja eheän
minän säilyttämiseen me tarvitsemme toisten
ihmisten ja yhteiskunnan hyväksyntää.

Aivan kuin valtio jonka kansalaiset odottavat, että toiset tunnustaisivat heidät itsenäisenä toisten kansakuntien joukkoon.

Niin mekin haemme hyväksyntää teoillemme, kaikelle millä itseämme toteutamme. Ja sitäpä ei aina ole helppo saada. Jos poikkean liikaa ympäristöstäni on kriisi valmis. Osa minusta on valmis muuttumaan toisten odotusten mukaiseksi, mutta jokin jarruttaa vimmatusti ja haluaa vain olla aito ja tosi.

Olin jokin aika sitten ryhmätyössä, jossa toisilleen tuntemattomat ihmiset koettivat päätellä toistensa persoonallisuuksista, millaista elämää nämä viettivät, ammattia, luonnetta ja harrastuksia.

Arvioinneissa oli huimia eroja. Joku osui aivan oikeaan, mutta oli myös persoonallisuuksia, jotka arvioitiin aivan vääränlaisiksi. Toiset meistä siis toteuttavat itseään ja elävät elämää, joka vastaa sisäisiä taipumuksia, mutta on monia, joiden rooli tässä maailmassa ei vastakaan sisäistä luonnetta ja sitä mitä haluaisi olla. Ehkä suorastaan joutuvat peittämään tärkeitä puolia itsestään.

Mitä on olla ajatteleva henki? Sellaisiahan me selkeästi olemme. Meissä asuva terävä-älyinen Prometheus katsoo tulevaisuuteen, muistot kahlitsevat menneisyyteen ja näiden eri suuntien välillä teemme valintojamme. Emme saisi kieltää olemustamme. Tarpeellista on selvittää käsitystämme siitä, mitä voisimme olla.

Elämän onnellisimmat hetket löytyvät kuitenkin tilanteista, jolloin tunnemme kehittyvämme, löydämme jotain uutta itsestämme tai muuttuvasta maailmasta.

Mitä sitten on henkinen todellisuus?

Vanhat uskonnot kertovat; kuinka ”tuhatsäteisen tähden lailla loistava alkio, jossa syntyi itse Brahmaa, kaikkien olentojen periaate. Tämä puhdas tajunta synnyttää, luo ja hävittää yhtämittaa. Brahmaa (tai Logos) luo itsestään kuvan, katsoo itseään ja toteaa: ”tämä en ole minä”, hävittää kuvansa ja luo uuden ja paremman (korkeamman–sanoo teksti)”. Voidaan puhua luonnon tahdosta, joka aikaansaa aina uusia muotoja kaikissa luonnon valtakunnissa.

Yksilöllinen sielu on pitkälle kehittynyt muoto. Se on kuolematon pysyessään yhteydessä Logokseen. Kokemuksia kerännyt monadi, minuus on yksilöllinen, mutta se antaa silti määräysvallan tuolle Luojaalleen. Tämä mysteeri koskee tavalla tai toisella kaikkia eläviä olentoja.

Jokaisessa syntymässä saamme uuden fyysisen puolen, jonka oikeastaan laatii luonto-aitimme käytettävissä olevasta materiaalista, mutta malli on kuolematon ikuinen Itse, taivaallinen Ihminen jota on kutsuttu Adam Kadmoniksi. Siihen lisätään ne ominaisuudet, joita olemme saaneet kootuiksi menneisyydessämme.

Muistanette Lemminkäisen äidin, joka koki poikansa palaset Tuonelan joesta ja rukoi tälle toisen elämän mahdollisuuden, jolloin tämä sitten heräsikin uuteen elämäänsä ” pikkuista parempana, ehompana entistänsä”. Näin Suuri Elämä antaa uuden mahdollisuuden.

Maailman syntyopeissa kerrotaan luomispäivistä, joissa erotellaan kasvi-, eläin-, ihmiskun-

nat, monentasoiset enkelijärjestöt korkeimpiin Luojiin saakka.

Ihmiskuntaa kutsutaan neitseellisiksi hengiksi. Meidän ainutlaatuisuutemme johtuu siitä, että pystyisimme kehittymään ja toimimaan sekä syvimmällä aineessa että korkeimmissa hengen maailmoissa – tämä on siis tulevaisuuden odote. Lisäksi sanotaan, että fyysinen olemuksemme on kaikkein vanhin organismi verrattuna tunne- tai älylliseen puoleemme, pisimmälle organisoitu.

Tunteet eivät ole samalla tavalla hallittavissamme eikä tietoinen keskittynyt ajattelukaan – se on meillä parhaillaan työstettävänä mietiskely- ja tutkimustoiminnassamme.

Nuorin joukossa on minuus, josta jo alussa totesimme, että se pyrkii jatkuvasti kehittymään ja rakastaa uutta ja muutoksia.

Olemme saaneet kuin erilaisia verhoja tai pukuja. Yksi puku on vilkas ajatusmaailmamme, joka seuraa ulkoisia tapahtumia, tekee päätelmiään ja suunnittelee. Voimakas tunne- elämä sitoo meidät ympäristöömme ja tekee meidät riippuvaisiksi toinen toisistamme.

Mutta nytpä ovatkin ihmiskunnan opettajat tutkineet niitä tapoja, joilla tätä nuorta minuuttamme voidaan kehittää.

Teosofista Seuraa aikanaan johtanut Annie Besant puhui vähemmistä mysteereistä. Niillä hän tarkoitti inhimillistä viisautta ja kuoleman ymmärtämistä. Elämän kokemusten tuloksena opitaan kärsimään ja rakastamaan.

Suuremmat mysteerit hänen mukaansa ovat Kristusmysteerit, joissa koetaan ja eletään ikuista elämää.

Ja vuonna 1916 – lähes sata vuotta sitten - Pekka Ervast on luennoinut samasta aiheesta. Ervast sanoi tehtäväämme ihmisinä ”minuuden iankaikkisuuden” ja ”yksilöllisyyden iankaikkisuuden” läksyiksi. Siis sekä minuus että yksilöllisyys voivat saavuttaa kuolemattomuuden.

Mysteriot eivät olekaan näytelmiä, vaan elämässä opittavia läksyjä. Niitä on kaikkina aikoina yritetty esittää erilaisissa rituaaleissa, mutta tehtävämme ihmisinä pysyy mysteeriona (vaiettuna salaisuutena) kokemattomille sieluille -ja kokeneille ne kertovat kaiken elämän tarkoituksesta ja päämäärästä.

Pienemmät mysteerit

käymme läpi omassa arkipäivässämme. Itsetuntemuksemme kasvaa kantaessamme vastuita, oppiessamme kestämaan vastoinkäymisiä ja rakastamaan läheisiämme niin hyvinä kuin pahoina päivinä. Myös kuoleman jälkeen voimme kehittyä, tutkiessamme kiirastulessa tai onnellisemmissa olosuhteissa mennyttä elämäämme, näemme oikeat ratkaisut ja saamme lohdutusta tarpeettomista kärsimyksistä. Saamme toteuttaa rakkautta, joka eläessämme oli mahdotonta ja keräämme talteen kaiken sen, mikä parasta oli, tulevia elämiä varten kykinä ja taipumuksina.

Nykyihmisen elämä on niin monipuolista, että kaikki kehitys kulkee jo limittäin. Koska tahansa myös Suuret mysteerit voivat tulla kohdallemme, vaikka monessa suhteessa olisimme hyvinkin kehittymättömiä. Se mikä ennen saavutettiin pappien valvonnassa ankaraalla itsekurilla ja ponnistelulla, onnistuu nyt jokaiselle omassa arkiympäristössään ilman ulkonaista opettajaa ja Mestaria, kun Oma Si-

säinen Mestari on löytynyt ja avannut meille henkisen todellisuuden. Elämän aarteistot ovat kaikille aina auki, kun vain on silmät nähdä ja korvat kuulla.

Minuuden iankaikkisuus on silti pitkän kehityksen tulos. Eikä persoonallinen itsetietoisuus fyysisen ruumiin ulkopuolella ole vielä kuoleman voittamista. Tätähän monet kokevat hetkellisenä ruumiista irtautumisena.

Muistatte ehkä nähneenne vanhan kuvan monen kristityn kodin seinällä, jossa Kristus koluttaa sydämen ovelle.

Se ovi ei yleensä ole lukossa - kunhan vain avaisimme sen hänelle. Hän sanoo: seuraa minua ja astu tielle. Ja eräs vaatimus onkin Ervastian sanoin: Emme saata syventyä Kristus-mysteereihin (suurempiin mysteereihin) itsetietoisesti ennen kuin olemme kulkeneet valmistavan tien. Ja sitä tietähän ovat kuvanneet monet opettajat: Buddhan jalo kahdeksankertainen tie, Jeesus Nasaretilaisen vuorisaarnan viisi käskyä, Mooseksen lait, Tao te King jne.

Apostoli Paavali tiesi mistä puhui sanoessaan: ”Juuri nyt on oikea hetki, juuri nyt on pelastuksen päivä.” (” Kor 6:2) Se merkitsee:

Kristusmysteriota et voi läpikäydä kuolemaan jälkeen, sen on toteuduttava fyysisessä maailmassa.

Ikuinen elämä on lunastettava tässä ja nyt. Tässä on elämän ainutkertaisuuden arvo; Mille tietoisuuden tasolle kykenemme nousemaan ja miten sitä toteutamme arkielämässä.

Itsetietoisina voimme ehkä läpäistä kuoleman, järkiminämme, manaksen varassa, mutta ast-

raalisina olentoina meillä ei ole kuoltuamme erillisiä aisteja, vaan koko käyttövälineemme on silloin yhtä aistia. Ja tavallinen ihminen värähtelee vain omalla taajuudellaan eikä vastaa ja reagoi muunlaiseen. Vainaja ei voi silloin enää astua omien käsitystensä ulkopuolelle.

Ylösousemuksen katoamaton ruumis syntyy katoavaisessa ruumiissa, sanoo Paavali. ”Tämän katoavaisen on pukeuduttava katoamattomuuteen ja kuolevaisen pukeuduttava kuolemattomuuteen”.

Taivaallinen voimaruumis tarvitsee kehittyäkseen fyysisen ruumiin – aivan kuin kasvi tarvitsee voimaa maaperästä.

Tässä on syy Jeesuksen kehotukseen ”Nyt, kun vielä on päivä, meidän on tehtävä niitä tekoja, joita lähettäjäni meiltä odottaa. Tulee yö, eikä silloin kukaan kykene tekemään työtä.” (Joh. 9:4) Mitä työtä? Meidän on avattava itsemme ja annettava Mestarimme, Kristus-prinsiipin astua sisään. Ja sitten muokattava itseämme hänen kaltaisekseen.

Tällainen ulkonaisessakin elämässä tapahtuva puhdistautuminen auttaa samalla henkistä toteutumaan.

Fyysinen ruumiimme on samalla kertaa subjektiivinen ja objektiivinen. Siksi siinä tapahtuvamuokkaustyö on erityisen arvokasta, silloin kaikki olemuspuolemme kehittyvät muutoksissa samalla kertaa. Tietoinen ajattelu ja tunteet puhdistuvat, fyysinen vahvistuu.

Kun henkinen tajunta laskeutuu sydämeemme, silloin me todella ymmärrämme elämän tarkoituksen ja tunnemme itsessämme koko maailman.

Tämä on sitä minuuden kaikkiallisuutta, tunnistamme elämän kaikessa ja kaiken elämän itsessämme. Tässä oli nyt ensimmäinen läksy: ”minuuden iankaikkisuus”.

Sergei O Prokofjev puhuu teoksessaan ”Ihmissen minän arvoitus” samasta asiasta. Antroposofiassa löytyy minuudelle useita kerrostumia:

maallinen minä

korkeampi minä

tosi minä

korkeampi itse

Prokofjev toteaa Korkeamman minän joutuvan vaikenemaan ihmisen synnyttyä fyysiseen kehoon. Hän kuvaa Korkeampaa minää maljana, johon Tosi minä laskeutuu.

Tiedättehän Graal-maljan vertauskuvan; kuinka malja täyttyy uudella elämän voimalla.

Näin saamme mahdollisuuden ikuiseen elämään. Teosofisin termein puhutaan seitsemästä periaatteesta, joista henkistä puolta edustavat aatma, buddhi ja manas. Tämä ylempi manas on se ikuinen vaeltaja. Kuolematon, järkkymätön jota ei tuska eikä onni horjuta.

Jotkut koulukunnat puhuvat mieluummin ulottuvuuksista, ne edustavat tietoisuuden tasoja ja niissä koettavat saavutukset ovat samoja kuin ns.vihkimyksistä annetut kuvaukset kertovat. Niissä opitaan rakkautta, kaiken elämän yhteenkuuluvuutta ja minuutemme laajenee.

Carl Gustaf Jung varoittaa, kuinka Suurempi Itse jää huomiotta ja toteutumatta, ellei sitä kuunnella eikä siihen luoteta. Sillä olisi kuitenkin annettavanaan rajaton määrä virikkeitä, mielikuvia ja symboleja meidän kaikkien

käyttöön milloin tahansa – kun uskomme ja luotamme siihen. Se osaisi kertoa meille ratkaisuja elämän ongelmiin, uusia polkuja, uusia päämääriä.

Deepak Chopra muistuttaa, että maailma on vain yksi, se vain nähdään eri näkökulmista erilaisena. Vaikka värähtelytasot muuttuvat, ne ovat vain eri puolia ja näkökulmia maailman-kaikkeudessa.

Otetaan vielä tutkittavaksi kiinnostava termi

Kynnyksen vartijat

Teosofisissa piireissä on paljon puhuttu ”kynnyksen vartijoista”, joita on kaksi.

Ne kohtaamme juuri mysterioiden kynnyksellä. Ne ovat edellisten elämiemme varjot, ja ne on hajotettava. Syntyessämme maailmaan tulemme kuolemattoman rakkauden maailmasta, olemme ennakkoluulottomia ja positiivisia kaikkeen uuteen nähden ja vasta vähitellen nousevat esiin vanhat pelkomme ja muistomme epäonnistumisistamme ja vääristä valinnoistamme.

Ne varjostavat koko elämäämme elleimme opi niitä käsittelemään ja ymmärtämään.

Meillä on taipumus kieltää itsessämme ja myös toisissa olevia olemuspuolia. Joko häpeämme itseämme tai emme edes tunnista, mitä kaikkea upeaa meissä löytyy. Koko menneitten elämiemme varasto saattaa olla todellinen varjominä, joka estää kehitystämme. Kun hyväksymme menneisyytemme sellaisena kuin se on, pystymme käyttämään siinä saamamme kokemukset rikkautena.

Kun teemme tilit selviksi menneisyytemme kanssa, koemme ihmeellisen vapautumisen tunteen, kuin raskas taakka olisi pudonnut harteiltaamme ja olemme vapaita jatkamaan kohti uusia seikkailuja.

Osaamme antaa itsellemme anteeksi oman vajavaisuutemme ja silloin on kovin helppoa hyväksyä toistenkin epätäydellisyys. Silloin vannomme vain mielessämme, että tuohon ja tuohon typeryyteen en enää ikinä sorru.

Kokemus ei mene hukkaan vaan uusiokäyttöön, ne ovat hyvää raaka-ainetta uusiin taroituksiin. Rehellisyys itseään kohtaan ja avoimuus omille tuntemuksille on parasta sielunhoitoa. Ole onnellinen tai surullinen ihan avoimesti, löydä itsestäsi se, joka todella olet!

*Ja kuulet itsellesi puhuvan
"Hiljaisuuden äänen",
todellisen Itsesi äänen.*

Se sanoo: "Sinun on opittava erottamaan ruumiisi mielestäsi, hajottamaan varjo ja elämään ikuisessa. Tätä varten on sinun elettävä ja hengitettävä kaikessa, niin kuin kaikki minkä tajuat, hengittää sinussa".

Luovumme yksityisyydestämme toisten tähden. Mikään ei saa olla esteenä minun ja ympäristöni välillä. Meistä tulee helposti lähestyttäviä, ehkä vähän liiankin luottavaisia mutta turvallisiakumppaneita.

Varjon hajottaminen on karmallisten syiden nostamista päivänvaloon. Silloinkin kaiken epätäydellisuuden ymmärtäminen itsessä ja toisissa johtaa rakkauteen. Rakkaus puolestaan on ihmeellinen kannustava ja parantava voima.

Maallisen ihmisen yhtyessä korkeampaan miinänsä kohdataan ns.pienempi kynnyksen vartija. Kun voitamme kuoleman ja yhdymme tosiminuuteemme (antroposofisena terminä), tapaamme suuren kynnyksenvartijan.

Suuret mysteerit

Avaavatkin sitten meille koko maailmankaikkeuden.

Tämä tosiminuus on samaa kuin Logos, se Sana joka oli alussa, kosminen Kristus. Joudumme tekemisiin äärettömyyden kanssa. Emme ole enää rajoittuneita yksilöitä vaan ikuisia vaeltajia näytelmässä, jossa roolihahmomme vaihtuvat.

Kerran tulemme kuoriutumaan kotelostamme kirkastettuina Dhyan – Chohaneina, Mestariolentoina, jotka osaavat luoda. Millainen ulkoinen olemus meillä silloin on, saatamme olla aivan erilaisia ja eräässä mielessä todellisempia kuin nyt.

Syvällisessä kirjassa "Hiljaisuuden ääni" sanotaan; "Älä etsi itsellesi opettajaa oppimisen salista" - siis tunne-elämän alueelta, astraalitasolta, siellä olennot ja kuvat vaihtavat muotoaan tunnetilojen mukaan.

Ervast huomauttaa:

"Oman Mestarinsa näkeminen ulkopuolisena olentona ei kuulu Suuriin mysteereihin." Näitä näkyjä monet saavat intensiivisinä rukoushetkinään. Kristuksen tai Logoksen objektiivista tuntemista on olla itse Luoja. Toinen läksy oli "yksilöllisyyden iankaikkisuus".

Nytpä herää suuri kysymys:

Milloin sitten alkaa ikuinen elämä?

Otetaanpa lainaus Johanneksen evankeliumista: ”Se joka kuulee minun sanani ja uskoo lähettäjääni, on saanut ikuisen elämän. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on jo siirtynyt kuolemasta elämään.” (Joh 5:24)

Toinen lainaus: ”Tässä seisovien joukossa on muutamia, jotka eivät maista kuolemaa ennen kuin kaikki tämä on tapahtunut”. Jeesus tunnisteti ketkä oppilaistaan olivat löytäneet henkisen todellisuuden.

Golgatalla Jeesuksen vierellä kuolevista panteikijöistä toinen näki viime hetkillään todesiJeesuksen osoittaman elämänymmärryksen ja sai kutsun paratiisiin. Ikuinen elämä alkoi sillähetkellä totuudentietona.

Jeesus sanoi voittaneensa maailman. Maailman asettamat vaatimukset ja ennakkoluulot eivät enää koskettaneet häntä. Eikä koske ketään muutakaan, joka tuon ikuisen elämänymmärryksen löytää.

Vaikka joudummekin syntymään vielä useita kertoja (teos Hiljaisuuden ääni sanoo, että vähintään seitsemän elämää vaaditaan arhatin tilaan siitä, kun tielle astuttiin), yksilöinä tiedämme aina olevamme iankaikkisia olentoja, vaellamme ikuisuudesta toiseen ihmeellistä elämän tietä.

Nyt alamme ymmärtää, että jälleensyntyminen ei ole vain loogista, se on välttämättömyys. Monet nuoruuden aikaiset haaveemme ovatkin usein sitä, jota olemme tuoneet mukanaamme menneisyydestä ja saaneet ne iankaikkiselta yksilöllisyydeltämme elämänohjeeksi.

Kun niitä alamme elämässämme toteuttaa aivan itsetietoisesti, suoritamme samalla Suuremman mysteerion läksyä. Josta seuraa, että vapaudumme jälleensyntymisen pakosta. Teemme mitä teemme vapaaehtoisesti, rakkaudesta elämään ja eläviin olentoihin.

Tällaisen minuuden iankaikkisuus on rajattomassa säälissä ja äärettömässä rohkeudessa. Siinä ei ole häivääkään persoonallisesta pyrkimyksestä. Itämaisen ajattelun mukaan ihminen voi näin yhdistää taivaan ja maan, aineen ja hengen.

Kaikki vastakkainasettelu loppuu.

”Hiljaisuuden ääni”, Dzyanin runoista koottu kirjanen kuvaa upeasti tätä tietä. Ja kysyy lopulta: ”Voiko olla autuutta, kun kaiken mikä elää, täytyy kärsiä? Voisitko olla pelastettu ja kuulla koko maailman itkevän? Olet valaistu, valitse tiesi!”

Kaikki Buddhat eivät astu Nirvaanaan; valittavana on kolme olomuotoa ja tietä edelleen. (Jotkut heistä ovat Nirmaanakaajoja, jotkut Sambhoogakaajoja ja toiset Dharmakaajoja.) Ymmärrätte, etten ryhdy näitä olotiloja kuvailemaan, kun omakohtaista kokemusta ei ole. On koulukuntia, joiden Mestarit ovat kertooneet ihmiskunnan jakautuvan tässä vaiheessa eri teille.

Pekka Ervast sanoo oman mysteerioesitelmänsä lopuksi:

”Kun ihminen on voittanut kärsimyksen ja tullut rohkeaksi, kun hän on voittanut onnentavoittelun ja tullut sääliväksi, silloin Suurempien mysteerioden ovet hänelle avautuvat ja

Kristus-elämä on hänessä puhjennut.”

Kärsimykset on kärsitty. Persoonallisuushan se kärsii, koska on itsekäs eikä osaa luopua. Persoonallisuushan se uhrautuu ja on marttyyri.

Rudolf Steiner on todennut: ”Älkää saarnatko ihmisille, ”teidän tulee olla epäitsekkäitä” vaan istuttakaa heihin korkeammat intressit, jotta heidän itsekkyytensä kiinnittyisi näihin jaloihin päämääriin.”

Kaikkia elämän ilmiöitä voi rakastaa ja tutkia myötätunnolla, intuition avulla pystymme syventymään koko maailmankaikkeuteen.

Joku tutkija on sanonutkin maailmaa paratiisiksi, jossa voi harhailla ja ihastella sen ihmeitä. Mutta koko hohto onkin siinä, että syvenyy tutkimaan ja etsimään syitä. Saavuttaa laajemman tietoisuuden ja näkee suurempia kokonaisuuksia, elämän lainalaisuuksia, jotka toimivat niin suuressa kuin pienessä, kaikkialla.

Onpa tiedemaailma löytänyt ihmisaivojen ja sydämen yhteistyöstä ja tehtäväjaosta mielenkiintoisia seikkoja. On löydetty neuronit, jotka toimivat tunneälynä sekä aivoissa että sydämessä, ehkä muissakin elimissä, siis myötäelämisen kykynä. Omat aistimmeikin ovat meillä vielä osittain tutkimattomia. Oppikaamme eläinkunnalta, kuinka tieto jaetaan veljellisesti kaikkien kesken. Sen osaavat muurahaiset ja linnut – esimerkiksi. Suuri elämä on sen niille opettanut.

Ikuinen elämä on rakkautta

Ja puhdas rakkaus tietoa, viisautta ja voimaa. Se näkee, mikä on totta ja oikeaa.

Käytäntö tällä tiellä on osoittanut, että toisia auttamalla autamme itseämme. Ja toisen parasta

ajatellessamme toimimme myös omaksi parhaaksemme.

Häkellyttävimmän totuuden meistä esitti Marianne Williamsson ”Palatkaamme rakkauteen” kirjan tekijä, huomauttaessaan, että suurin este henkisellä tiellä etenemiselle on se, että varjominämme kanssa elämä on mukavaa, kynnyksenvartija sallii heikkoutemme! Se hellii meitä tottumusten mukavuusalueella ja estelee kaikin keinoin riskinottoa ja muutosta. Pelkäämme tosiasioden kirkastumista, vaikka ne antaisivat meille mahdollisuuden toteuttaa sitä parasta mitä sisimmässämme olemme.

Pelkäämme olla rohkeita, viisaita ja voimakkaita – vaikka meille tarjotaan tilaisuus olla sitä! Tuo kulunut ja rikkirevitty vanha persoonallisuutemme taistelee viimeiseen asti olemassaolostaan, vaikka näkee sisältään nousevan siipiaan jo kokeilevan hengen ihmisen. Onhan persoonallisuus antanut meille paljon itsetuntemusta. Se on peilin tavoin heijastanut suhdettamme muuhun luomakuntaan. Tuo varjominämme on itse asiassa läheisin ystävämme, emme saakaan hylätä sitä, tuokaamme se vain valoon. Jospa annamme sen kokemuksille vihdoin sitä arvontoa ja ymmärtämystä, joka sillä vuosisatoja, ehkä vuosituhansia kiellettiin ja sen olemassaoloa hävettiin.

Näin eheydymme, ymmärrämme elämän suunnattoman viisauden, jossa kaikelle löytyy tarkoitus.

Kummallisesti tutkimus minuuden olemuksesta toi meidät mysteerioiden äärelle. Mysteeriostahan ennen vaiettiin. Ne olivat hengen

salaisuuksia. Ovatko ajat muuttuneet? Tietoisuus aineessa alkaa olla löydetty, hengen ihmiselle voidaan puhua jo avoimemmin.

Jeesus Kristus puhui taivaallisesta Isästään. Meidänkin ikuinen elämämme on mahdollista vain

yhteydessä henkiseen todellisuuteen, taivasten valtakuntaan, Jumalan lapsena.

Raamatunlause ”Joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa kuin lapsi, hän ei sinne pääse”

(Luukas 18:17) se kertoo lapsen kokonaisvaltaisesta asenteesta elämään nähden, ennakkoluulottomuudesta ja loppumattomasta tiedonjanosta, itsensä likoon panemisesta ja pelottomasta asenteesta kaiken uuden edessä. Lapsilla on todettu olevan jo syntyessään vahva oikeudentaju ja vaistomainen halu yhteistyöhön ympäristön kautta.

Onhan jokainen maailmaan
syntyvä olento taivasten valtakunnasta
palaava uusi mahdollisuus
ja samalla suuri mysteeri –
kuten jokainen meistä.

Lähteet:

Raamattu

H.P.Blavatsky: Hiljaisuuden ääni

C G Jung: Piilotajunnan psykologiaa

Sergei O Prokofjev: Ihmisen minän arvoitus

Annie Besant: Kristinuskon salainen puoli

Pekka Ervast: Ihmisen synty

Deepak Chopra, Debbie Ford ja Marianne

Williamsson: Varjominä

Dorje Dradul Mukpo: Shambhala

Paul Brunton: Yliminän viisaus

Tietäjän aarteiston muistiinpanot 1916.

KUTSU VUOSIJUHLAAN

Kaikki Ruusu-Risti ry:n jäsenet kutsutaan
94. vuosijuhlaan Pääsiäisenä 18-20.4.2014
Ruusu-Ristin Temppeliin, Merimiehenkatu 31, Helsinki

OHJELMA

Pitkäperjantai 18.4.

Klo 10.00 Vuosijuhlan avaus
13.00 Kahvitilaisuus
18.00 Installaatio; uusien jäsenien vastaanotto. (Ovet suljetaan klo 17.45!)

Lauantai 19.4.

Klo 10.00 Suurneuvoston sääntömääräinen vuosikokous
11.00 Ruusu-Ristin Neuvoston sääntömääräinen vuosikokous
15.00 Kansalliskongressi looshijäsenille

Sunnuntai 20.4. (Pääsiäispäivä)

Klo 10.00 Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n sääntömääräinen vuosikokous
12.00 Pääsiäismatinea; erillinen ohjelma
14.00 Vuosijuhlan päätös

Avajaisten yhteydessä kootaan jäsenmaksun toinen erä.
Matineaa lukuun ottamatta tilaisuudet ovat maksuttomia ja tarkoitettut vain jäsenille.

Ruusu-Risti ry:n Johtaja ja hallitus toivottavat kaikki veljet
sydämellisesti tervetulleiksi vuosijuhlaan!

Tarvitseeko kirkko uskonpuhdistusta

Ollakseni täsmällinen pitäisi kai puhua uudesta uskonpuhdistuksesta, koska uskonpuhdistuksella tarkoitetaan Martti Lutherin aikaansaamaa uskonpuhdistusta.

Wikipedia esittää, että käsite uskonpuhdistus on herännäisten, baptistien ja helluntailaisten, uskonnollisessa ajattelussa se, että ”uskonpuhdistaja ilmaisee onko ihmisen usko, ihmiselle tarjottu usko tai sen harjoittaminen puhdistumisen eli muutoksen tarpeessa.” Pyhityksessä taas ihminen seuraa omaa hengellistä tilanettaan. Kristillisessä teologiassa on puhuttu Jumalan armosta tai armon järjestyksestä eli yksityisen ihmisen pyhityksestä. Ihminen ei tämän mukaan voi kehittyä uskossa ja siveellisyydessä, ellei Jumalan armo ole häntä tuke-massa.

Uskonpuhdistuksessa muutos ei ole uutta suuntaa vaan vanhan suunnan palauttamista, nykyisen jo olemassa olevan rinnalle tai tilalle.

”Uskonpuhdistus tai uskonpuhdistaja, pyrkii ottamaan kantaa näkemäänsä heresiaa vastaan kirkon tai seurakunnan tarjoamassa opissa” (heresia= kerettiläisyyttä).

Tätä oli aikanaan anekauppa, joka ei ollut Lutherin mukaan Raamatun mukaista, ei raamattusta vaan ihmisestä. Samoin, jos vallitsevassa opissa tai sanomassa puuttuu jotakin mikä Raamatun ilmoituksessa on selkeästi näkyvis-sä ja oleellista, kuten kristillinen armo-käsite.

Myös kasteoppi on jakanut tai yhdistänyt eri kirkkokuntia läpi historian.

Uskonpuhdistus jatkuvana prosessina

OPKO on suomen ev. lut. opiskelija- ja kou-lulaisjärjestö, tästä käsin on syntynyt Perusta-järjestö, joka ilmoittaa tarkoituksenaan välit-tää sovituksesta ja vanhurskauttamisesta avau-tuvaa uskossa harjoitetun teologian hedelmää Jumalan kansan ulottuville ja sen omaisuu-deksi. Tätä tehtävää suorittaessaan Perusta tahtoo omalta osaltaan tähdätä jatkuvan us-konpuhdistuksen toteuttamiseen kirkossam-me. Tunnustuksellinen herätys ja sen hengessä harjoitettu uskomme perusteita ja sen sovelta-mista koskeva työskentely on tehtävä heidän mukaansa tunnetuksi ja pidettävä läheisessä yhteydessä kansankirkkomme seurakuntien kanssa.

Järjestö esittää että ”teologian tehtävänä on rakentaa Kristukseen uskovien seurakuntaa, joka puolestaan myös jatkuvasti tarvitsee teo-logiaa.”

Ilpo Perttilä, joka on käsitellyt uskonpuh-distusta, uskonpuhdistuksen muistopäivänä ehtoomessussaan, toteaa, että Lutherin aikai-nen ja muut puhdistukset ovat vain paluuta yhteen ainoaan perususkonpuhdistukseen, Jeesuksen tekemään. Hänen mukaansa uskon puhdistaminen on alati jatkuva prosessi. ”Kir-kon itsetyytyväisyys, omaan tilaansa, asemaan-sa ja opilliseen itseymmärrykseensä pysähtyvä jähmettyminen, on huolestuttava merkki kir-

kosta, joka on kadottanut tuoreutensa ja alkuvuomaisuutensa." Samassa yhteydessä todetaan, että Afrikassa on odotettavissa uusi uskonpuhdistus, joka merkitsee uutta murrosta. Luterilaisen kirkon opeista ei pidetä niin tiukasti kiinni, eikä länsimaisten oikeassa oleminen varakuuta afrikkalaisia.

Herman Sasse, luterilainen teologi, on myös käsitellyt uskonpuhdistusta. Hänen mukaansa "luterilainen ja reformoitu kirkko ovat sisarkirkkoja sellaisen opin puolesta, joka on modernin ihmisen järkeä vastaan".

Saksalaisella kielialueella näillä on ollut jotain yhteistyötä, vaikkakin niillä on eri näkemys uskonpuhdistuksesta. "Reformoidun opin mukaan uskonpuhdistus on kirkon uudistumista palaamalla Raamattuun." Luterilaisuudessa taas on käsitetty, että uskonpuhdistus on jatkuva prosessi, että Jumalan sana uudistaa kirkkoa jatkuvasti, jokaisessa jumalanpalveluksessa, joka päivä. Sasse esittääkin, että "Takaisin Raamattuun" iskulause esiintyi keskiajalla, muttei uskonpuhdistusta saatu aikaan sanan varsinaisessa merkityksessä. "Sola scriptura (yksin raamattu) ei riitä tarvitaan myös sola fide (yksin uskon kautta).

Tuollainen takaisin alkuperäiseen opetukseen ajatus on yhdessä jos toisessakin uskonnollisessa tai filosofisessa yhteisössä aina silloin tällöin tarpeellinen. Tuli tässä yhteydessä mieleeni, että Teosofisessa liikkeessä oli joskus 1900-luvun alussa back to Blavatsky, takaisin Blavatskyyn liike. Voihan esim. ruusuristissäkin joskus tulla aika, että herää ajatus takaisin Ervastiin tai takaisin teosofiaan, tai ruusuristi-teosofiaan.

Näyttää olevan hyvinkin inhimillistä, että uu-

det sukupolvet ovat omasta mielestään edeltäjiään fiksumpia. Uudet inspiraatiot, uusi aika uusine tulkintoineen viehättää ja innostaa monia.

Eksegetiikan professori Heikki Räisänen esittää kuinka alkukristityillä oli hyvinkin erilaisia käsityksiä kristinuskosta ja sen keskeisistä opeista. Nykyinen muoto on syntynyt eri kirkolliskokouksissa, joita kuvataan kamppailuna hereetikkoja eli kerettiläisiä eli harhaoppisia vastaan. Näitä olivat mm. gnostilaiset virtaukset.

Pastori eksegetiikan dosentti Kari Kuula tuo kirjassaan "Kotona kristinuskossa" tähän aiheeseen mielenkiintoisen meitä (ruusuristiläisiä) lähellä olevan puolen. Hän näet toteaa, että "maailmanuskonnoissa on totuuden säteitä ja siemeniä". Muiden uskontojen parhaista edustajista hän toteaa, että jotkut heistä "ovat päässeet poikkeuksellisiin syvyyksiin jumaltietoisuudessaan" ja näin "yltäneet etiikan ja rakauden suurtekoihin". Hän pitää kaikkia ihmisiä veljinään ja sisarinaan myös uskonnollisessa mielessä. Tämä on jo uuden uskonpuhdistuksen alkusoittoa.

Tästä samasta aiheesta oli Ruusu-Risti lehdessä Antti Savinaiselta erinomainen kirjoitus. Hän käsittelee enemmänkin mm. Kari Kuulan ja Antti Kylliäisen ja tietysti Pekka Ervastian näkemyksiä kristinuskosta.

Meillä Ruusu-Ristissä on myös puhuttu uskonpuhdistuksesta henkilökohtaisena asiana, jokaisessa itsessään tapahtuvana oman uskon puhdistumisena. Mikä sinänsä onkin tärkeä itsekasvatuksen ja totuuden etsimisen edellytys. On vielä korostettu, että se alkaa älyn puhdistamisella. Pyrimme älyllämme tutkimaan

maailman suuria uskontoja ja filosofioita, jolloin löydämme niiden samankaltaisuudet ja eroavaisuudet.

Karistamme niihin kohdistuneet ennakkoluulomme ja opimme näkemään niihin kätkeytneet koodit. Painotetaan vielä, että on tutustuttava eri uskontojen keskushenkilöiden opetuksiin. Tällöin tulee myös huomaamaan kuinka etäällä tai lähellä eri uskontokuntien kirkot ovat alkuperäisestä opetuksesta.

P.E.: Jumalan täytyy olla kuvaamattoman paljon korkeampi ja suurempi kuin paras inhimillinen sydän, kirkkain inhimillinen järki, nerokkain inhimillinen ajatus, silloin ihminen on valmis uskomaan sellaiseen Jumalaan, ja valmis kuulemaan, mitä niillä on sanottavaa, jotka mahdollisesti tietävät jotakin tuosta Jumalasta. Hän on valmis kuulemaan, mitä sellainen ihminen kuin Jeesus Kristus on sanonut, mitä sellaiset ihmiset kuin Buddha, Zarathustra, Lao-tse, Konfutse... ovat sanoneet.” P.E. toteaaakin että nämä viisaat ovat tienneet jumalasta paljon korkeampaa kuin ne käsitykset, joita meille on syötetty lapsuudesta asti.

Käsitykset Jumalan mataluudesta ja ilkeämielisyydestä, helvetteineen. Näistä on paljon kuvauksia kirkkotaiteessa, joita maalaustaiteen mestarit ovat ansiokkaasti maalanneet. Yleensä niissä kuvataan taivaat enkeleineen kaikkine seitsemine tasoineen ja myös helvetin eri tilat, jossa pirut tökkivät syntisiä ihmisiä hiilihangoilta. Näillä kuvilla on ilmeisesti haluttu pitää kirkkokansa herran nuhteessa.

Enää ei niinkään uskota noihin kirkon helvettiin oppeihin, eikä moniin muihinkaan synkkiin tai järjenvastaisiin dogmeihin. Ihmisiä eroaa

kirkosta yhä runsain määrin, siinä on tietysti se hyvä puoli, että kirkkojen on pakko miettiä suuntaansa.

Kysymys kuolemasta havahduttaa monia, niin uskovia kuin materialistejakin.

Tämä sai oikeastaan minutkin miettimään esitelmäni aiheita. Reissasimme nimittäin viimekesänä Viron maaseudulla pieniä päivämatkoja ajaen moottoripyörillä neljä henkeä. Vietimme paljon aikaa yhdessä keskustellen, ruokaillen, saunoen ja lepäillen. Erään ystävämme isä oli vakavasti sairas, halvaantuneena ja tiedottomana hän makasi sairaalassa ja häntä pidettiin hengissä koneiden ja letkujen avulla. Ystävämme, joka on nykyaikaisessa mielessä materialisti ja uskoo tieteeseen, eikä usko elämään kuoleman jälkeen, halusi lääkäreiden suosituksista huolimatta pitää isänsä keinotekoisesti hengissä. Hän perusteli sitä sillä, että elämä on ainutkertainen ja loppuu kuolemassa, siksi on parempi elää vaikka kärsien kuin kuolla. Hän myös vakuutti, että hän haluaa myös itse elää vaikka kärsien koneiden varassa kuin kuolla ja että hän on valmis sijoittamaan kaikki rahansa siihen. Hän oli niin vakuuttunut kannastaan, ettei siihen juuri voinut vaikuttaa. Ajattelin silloin, että kun materialistisesti ajatteleva ihminen kuolee, siirtyy toiselle tasolle, ja huomaa, että hän on elossa jossain itselleen tuntemattomassa ja oudossa olomuodossa, hän saattaa kulkea tutuissa paikoissa, eikä häntä kukaan huomaa, hän saattaa alkaa pelätä joutuneensa tai joutuvansa helvettiin, kuten hänelle on lapsena opetettu, että niin käy jos ei käy kirkossa ja ole uskovainen. Tässä kohden sanotaan kirkon aiheuttaneen paljon turhaa kärsimystä ihmisille. Tämä on myös asia, josta vain tietäjät voivat tietää. Sellaiset kuten H.P. Blavatsky tai Pekka

Ervast, jotka näin ovat todenneet. Sen vuoksi on tärkeää että tuollaisista helvettiopeista luovutaan ja opetetaan, että kaikki pääsevät taivaaseen, kuten Kylliäinen on rojhennut esittää.

Miksi sitten minua tai Ruusu-Ristiä kiinnostaa kirkko tai kirkossa tapahtuva mahdollinen uskon puhdistus? Mehän voisimme etsiä totuuttamme omissa oloissamme ja kehittää itseämme henkisesti, meditoida maailmalta rauhassa omassa majassamme.

Ruusu-Ristin perustaja Pekka Ervast on asettanut Ruusu-Ristille erikoistehtävänä, kristinuskon puhdistamisen. Jo H.P.Blavasky, joka on koko teosofisen liikkeen perustaja, asetti teosofeille tehtäväksi tutustua oman maansa uskontoon, sen alkuperäiseen perustajan opetuksiin, ja siitä lähtökohdasta puhdistaa sitä uskontoa. Kuinka se sitten käytännössä tapahtuu onkin eri juttu.

Ruusu-Ristin pitkäaikainen johtaja, jo edesmennyt Uno Pore kertoi, kuinka hän tästä uudesta uskonpuhdistuksesta keskusteli Pekka Ervastin kanssa, ja oli todennut, että kun on edessä näin mittava hanke, seuraa siitä tietysti, että Ruusu-Ristin jäsenmäärä kasvaa suureksi ja näin ollen tulee myös suurien järjestöjen tuomat ongelmat. Tähän Pekka Ervast oli vastannut ,ettei Ruusu-Rististä tule koskaan suurta, vaan se säilyy pienenä järjestönä, eikä lopulta kukaan edes tiedä, mistä uusi uskonpuhdistus on saanut alkunsa.

Mitkä sitten ovat uuden uskonpuhdistuksen keskeiset kysymykset?

Näitä ovat mitä ilmeisemmin erilaiset opilliset

kysymykset ja se että vanha ja uusi testamentti on erotettava toisistaan. Vanha testamentti on enemmän juutalaisten historiaa ja opetusta, kun taas uusi testamentti sisältää Jeesuksen opetukset. Niihin sisältyy Jeesuksen lempeä Jumala, jota on kutsuttu Isäksi, Taivaan Isäksi, joka on anteeksiantava, lohduttava ja antaa valonsa paistaa risukasaankin. Se on aivan erilainen kuin vanhan testamentin ankara Jumala. Uudesta testamentista ja siinä Matteuksen evankeliumista löytyvät Jeesuksen opetukset, eli vuorisaarna. Senhän pitäisi olla koko kristinuskon keskeisin opetus, se opetus jonka, Jeesus itse antoi. Se sisältää autuuden julistukset (yht. 16) muodostaen kuin taivasten valtakunnan portin sekä kehotuksia valtakuntaan astujille. Sitten on viisi käskyä eli Jeesuksen uusi siveysoppi ja ohjeet hyvistä töistä ja paastamisesta.

Jeesus on myös antanut ohjeet rukouksesta eli mietiskelystä tai kuten on myös sanottu rukousmietiskelystä, jota tarkasti noudatettiin Paavalin alkukristillisissä seurakunnissa. Sitten on vielä erilaisia ohjeita Jeesuksen seurajille.

Tärkeä opetus uskonpuhdistuksen kannalta on myös syyn ja seurauksen eli karman laki. P.E sanookin, että se on ”Jumalan olemuksessa oleva laki”.

Mutta P.E esittää, että on olemassa toisiakin lakeja maailmassa ja että ”on olemassa ääretön autuuden laki, ääretön onnen saavutuksen laki, se laki, se elämä, se elämän voima, joka saa kaikki elävät olennot ponnistamaan eteenpäin... se on ilon ja onnen ja autuuden elämänlaki... jota on nimitetty armoksi. Sana armo ei kuvaa sitä parhaalla tavalla kenties

autuus, ilo tai suloisuus olisivat kuvaavampia.” Tähän armo käsitykseen sisältyy myös ns. armon järjestys, autuuden järjestys tai pyhityksen tie, joka sisältää viisi kohtaa tai jaksoa.

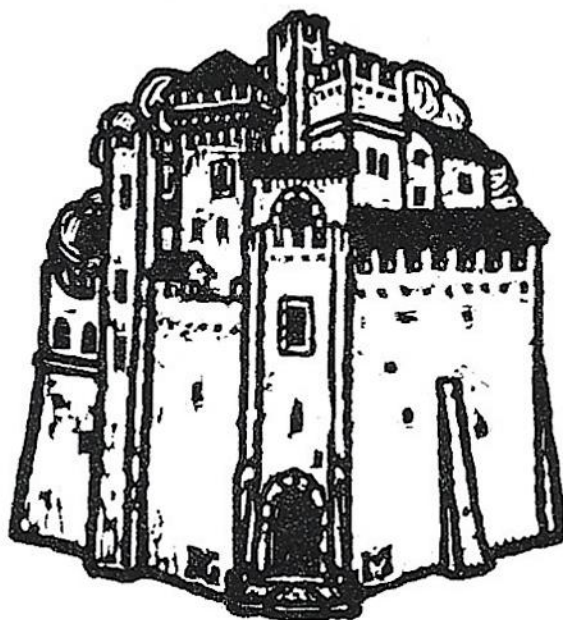
- ensimmäinen on kutsumus
- toinen on mielenmuutos, kääntymys eli herääminen
- kolmas on vanhurskauttaminen
- neljäs on uudestaan syntyminen
- viides on kirkastus

Kuoleman kysymys on myös keskeinen uskonpuhdistus asian kannalta. Se käsitys, että ihminen elää kuoleman jälkeen, käy läpi eräänlaisen kii-rastulen puhdistuu ja nousee taivaaseen dheevakaaniseen autuuteen, josta sitten aikanaan syntyy uudestaan.

Syksy ja talven tulo kuvaa minulle kuoleman pro-sessia omalla tavallaan. Päivien lyhentyessä alkavat lehtipuut ja pensaat varautua talveen hajottamalla viherhiukkaset lehdistä ja keräävät niiden aineosat runkoon ja juuriin, näin saavat ruskun värit alkunsa. Kun lehtivihreä on varastoitunut, niin ”hormonaalinen signaali laukaisee soluseinämiä hajoamisen lehtiruodissa”. Solut kuolevat muutaman solukerroksen paksuisella irtoamisvyöhykkeellä ja solujen välinen keskiseinä hajoaa.

Tällöin oksan ja lehden liitoskohta sulkeutuu, etteivät sienet ja bakteerit pääse oksaan.

Ihminen on kuin tuollainen lehti, joka kuolemassa putoaa maahan maan kiertoa ja henki, viherhiukkasten lailla vetäytyy jumaluuteen, jolloin eri tasot sulkeutuvat säilyttäen salaisuutensa tietämättömiltä. Puun oksassa oleva uuden silmun aihio on kuin lupaus uudesta syntymisestä, keväästä.

P.E: ”Me ymmärrämme, että se uskonpuhdistus, joka koskee kristillisiä kirkkoja, on hirmuisen suuri ja valtava, koska sen täytyy saada tämä käsitys kirkkoihin, että kadotusta ei ole. Uusi puhdistettu kirkko tulee omaksumaan tämän todellisuutta vastaavan maailmankäsityksen, jonka Jeesus

Kristuskin antoi, niin kuin kaikki ennen häntä.

Se on todella oleva ihmeellinen uskonpuhdistus, ja se päivä on oleva kirkas kristikunnalle ja kaikille kristillisille kirkkoille, kun saavutetaan takaisin usko rakkauden Jumalaan ja usko siihen, että Hän on oikeudenmukaisesti ja suurella rakkaudella järjestänyt koko elämän kaikille ihmisille.”

*Ruusu-Risti ry
Merimiehenkatu 31, Helsinki*

Pääsiäismatinea

Pääsiäispäivänä 20.4.2014 klo 12.00

OHJELMA

*Jean Sibelius- Romance F-duuri op. 78/2
Heino Kaski- Yö meren rannalla op. 34/1
Jules Massenet - Thais Meditation
- Lea Tuuri viulu ja Rait Karm piano*

*Juhlapuhe
-Jarmo Anttila*

*Lausunta
-Joonas Luukkanen*

*Richard Strauss- Allerseelen op.10/8
W.A. Mozart- Yökuningattaren aaria
oopperasta "Taikahuilu"
Oskar Merikanto- Kun päivä paistaa op.24/1
Oskar Merikanto- Mä elän op. 71/1
- Tuuli Takala sopraano ja Rait Karm piano*

Pääsymaksu & kahvi 15,00 €

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti ° Pauli Loikala 040-838 1017

Jyväskylä ° Liilia Siiberg 050-911 1377

Kuopio ° Jouko Ikonen 050-341 8795

Oulu ° Vesa Raappana 044-2796393

Rovaniemi ° Marketta Mylläri 040-762 6454

Siilinjärvi ° Paula Monto 040-590 4918

Tampere ° Alpi Ikäheimonen puh. 0400 238769

Vihti ° Kauno Mannonen 040-761 3778

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	vääntä!		F1768000/191/068834		TILISIIRTO GIRERING	
Saaja Mottagare	Ruusu-Risti lehti					
Maksaja Betalar						
Allekirjoitus Underskrift						Vitenro Ref.nr
Tilitä nro Från konto nr						Eräpäivä Förf.dag
					25.4.14	EUR 25,00 €
					maks.	

Elä itsessäsi, älä ulkopuolella

Katsoin kadehtien.
Hän eli täyttä elämää

Johtajana hän menestyi työssään,
saavuttaen ulkoisen, ollen onnellinen.

Tahdoin olla kuin hän,
dynaaminen ja ulospäin suuntautunut

Tapasin yltäkyläisyydessä elävät.
Nuristen he toivoivat aina lisää.

Kohtasin rannalla vanhuksen.
Hän puhui minulle tyytyväisyydestä.

Yhdytin piippua roikottavan ukon.
Syvät silmät pureutuivat sieluuni.

Ukko puhui minulle palvelusta,
siitä, mitä sisältään löytää.

Hämmentyneenä soudin luodolle lokkien luo.
Katsoin sisimpääni ja aloin elää.

Matti Koskinen

KUTSU

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n vuosikokous pidetään

Sunnuntaina 20.4. klo10

Ruusu-Ristin Temppelissä, Merimiehenkatu 31, Helsinki

Esillä olevat sääntömääräiset vuosikokousasiat.
Kaikki vuosijuhlaan osallistujat ovat tervetulleita.
Äänioikeus on Kirjallisuusseura ry:n jäsenillä.

Tervetuloa

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n hallitus

Sananen psyykkisyydestä ja henkisestä elämästä

Ikävä ja valitettava tosiasia on, että teosofisissa piireissä usein pidetään psyykkisiä kykyjä — todellisia tai luuloteltuja henkisyyden mittapuuna. Mistä se johtuu? Siitä, että on olemassa ihmisiä, jotka uskovat astuneensa kaidalle tielle eivätkä kuitenkaan tiedä, mihin heidän pitäisi pyrkiä. He luulevat, että henkinen elämä ja psyykkisten kykyjen omaaminen on sama asia.

Asioiden näin ollen he tahtovat saada koulutusta näiden kykyjen saavuttamiseksi. Jos he joskus entisissä elämässään ovat harjoittaneet sitä, voivat he kyllä tulla — taikka ainakin uskovat tulleensa — selvänäköisiksi ja selväkuuloisiksi. He uskovat voivansa seurustella kuolleitten kanssa ja liikkua tunne- eli astraaliruumiissaan. He kertovat nähneensä ihmeellisiä unia, joissa he ovat tavanneet kaikenlaisia ja kaikenvärisiä veljeskuntia, "mestareita", joita he kuvittelevat Valkoisen veljeskunnan mestareiksi. Heillä on omasta mielestään mitä ihmeellisimpiä kokemuksia, he saavat "vihkimyksiä", vieläpä he johtavat unimaailmassa koko ihmiskunnan poliittisia asioita ja ratkaisevat maailman kohtalot. He luulevat olevansa kovin tärkeitä ja suurenmoisia ihmisiä.

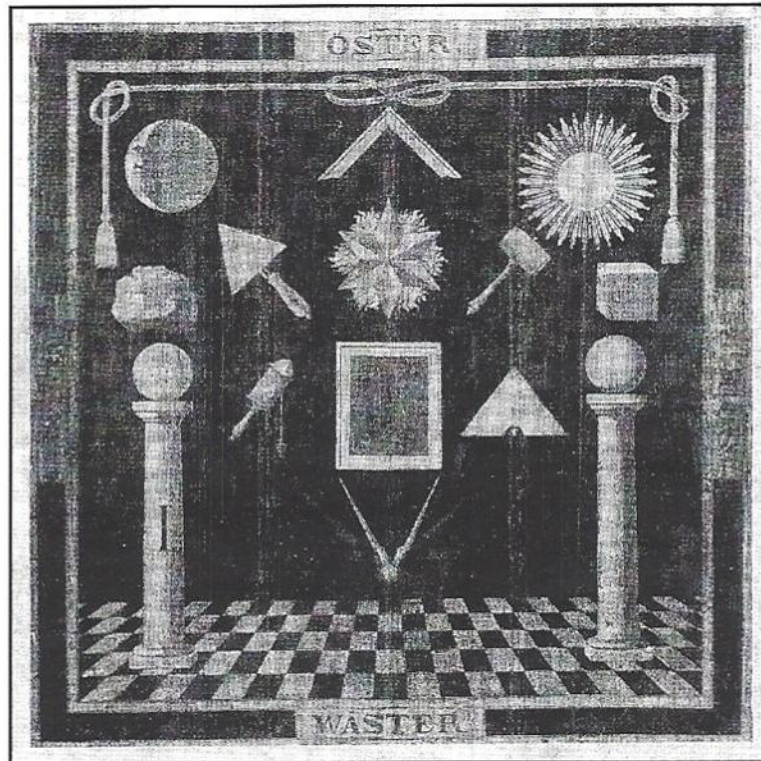
Heidän kykynsä ovat kuviteltuja tai ainakin suureksi osaksi liioiteltuja, joten he eivät pääse pahasti sekoittamaan omia ja toisten kohtaloita. He ovat eksyneet lumotussa metsässä. He juoksevat nurmikolta toiselle ja poimivat kukkia lainkaan huomaamatta, että ne ovat tuok-

suttomia ja että niiden alla piileskelee käärmeitä. Sillä mitä on niin sanottu astraalimaailma? Se on harhan maailma, joka on täynnä kaikenlaisia veljeskuntia ja "mestareita", jotka kalastavat verkkoihinsa sellaisia haihattelijoita.

Mutta psyykkisten ilmiöiden maailmassa tehdään paljon vakavampia ja surullisempiakin erehdyksiä. Onhan olemassa kokonaisia koulukuntia, jotka opettavat vieläpä usein maksusta jokapäiväisille itsekkäille ihmisille, kuinka he pysähdyttämällä omat sukupuoliset voimansa voivat saavuttaa noita kykyjä käyttäkseen näitä sitten kanssaihmistensä kustannuksella omaksi edukseen. Seuraukset ovat mitä surkuteltavimmat: sen sijaan että he tulisivat tietäjiksi, heistä tulee "värillisiä" maagikkoja tai noitua, toisin sanoen paholaisia ihmisten hahmossa, joista Jeesus sanoo: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ei käy ovesta lammastarhaan, vaan nousee siihen muualta, se on varas ja rosvo." He saavat kärsiä tekojensa seurauksia monissa elämässä, vieläpä senkin jälkeen kun tekevät kääntymyksen ja todella tahtoisivat astua sille tielle, joka vie Kristuksen luo.

Onneksi on olemassa todellisia totuudenetsijöitä, jotka kaipaavat totuutta, vanhurskautta, taivasten valtakuntaa. Astuessaan kaidalle tielle he tietävät, mihin heidän on pyrittävä. Jos he kuuluvat "isiemme uskoon", so. ovat vanhan liiton ihmisiä, silloin he kulkevat vanhan liiton tietä. Tämän tien kulkija on täynnä sammumatonta totuuden kaipuuta. Koko ulkonainen

jokapäiväinen elämä kaikkine puuhineen tuntuu hänestä tyhjältä. Hän näkee, että maailma on täynnä surua, murhetta ja epätäydellisyyttä. Samalla hän havaitsee aivan selvästi, että tämän kaiken syynä on ihmisten tietämättömyys. Sellainen elämä ei millään voisi tyydyttää häntä. Hänestä tuntuu miltei tukehduttavalta, jos hänen olisi pitänyt elää sellaista elämää. Ei! Hän tahtoo ponnistaa eteenpäin, sillä hän tietää, että on olemassa ihmisiä, jotka ovat saavuttaneet täydellisyyden ja muodostaneet viisaitten veljeskunnan. Nämä viisauden mestarit ovat niin hengen läpitunkemia, että he näyttävät melkein jumalalta jokapäiväisten ihmisten rinnalla. Heidän luokseen hän tahtoo suunnata kulkunsa. Hän tahtoo tulla vapaaksi näyttääkseen toisille tien vapauteen tästä murheiden laaksosta, tästä varjojen maailmasta.

Jos pyrkijä eli muinaisina aikoina, hän meni johonkin temppeliin, jossa viisauden valo loisti kirkkaana ja jossa oli tosi pappeja. Heiltä hän sai apua pyrkimyksissään, ja hän jäi temppeliin siksi kunnes oli saavuttanut vihkimyksen. Jos hänen pyrkimyksensä on vakava, niin hänet huomataan näkymättömän maailman taholta, ja hänet ohjataan jonkun täällä fyysisessä maailmassa ja fyysisessä ruumiissa olevan tietäjän tai mestarin luo, joka ottaa hänet oppilaakseen. Sellainen opettaja ellei hän ole itse mestari —

on itsensä voittanut ihminen, adeptitietäjä, joka on tietenkin itsetietoisessa kosketuksessa Valkoisen veljeskunnan kanssa, minkä lisäksi hänellä on mestarin lupa ottaa oppilaita, sillä hänen tehtävänsä on vakava ja vastuunalainen. Oppilas asuu opettajan luona, joka ottaa hänet omaan ilmapiiriinsä. Opettaja tuntee oppilaansa mahdollisuudet, usein hänen menneisyytensäkin, yleensä koko hänen olemuksensa. Nämä kaksi kuuluvat sen jälkeen niin läheisesti yhteen, että on tapana sanoa maallisen avioliiton olevan tällaiseen suhteeseen verrattuna vain heikkoa heijastusta.

ton olevan tällaiseen suhteeseen verrattuna vain heikkoa heijastusta.

Koska tällä tiellä vihkimys eli kosmisen Kristuksen tapaaminen tapahtuu fyysisen ruumiin ulkopuolella näkymättömässä maailmassa, opettajan on ensin harjoitettava oppilaansa muistia. Joka ilta ennen maa-

ta menoa oppilas saa käskyn muistaa erilaisia asioita, jotka opettaja panee hänet kokemaan näkymättömässä maailmassa. Joka aamu on oppilaan herättyään annettava tarkka selostus siitä, mitä hän on yöllä kokenut, opettajan samanaikaisesti selittäessä, mitkä asiat hän muistaa oikein, missä hän on erehtynyt. Samalla opettaja näkee, missä suhteessa hänen oppilaansa on voittanut omat heikkoutensa ja missä suhteessa hän on mennyt harhaan. Näinä vuosina oppilas tutkii opettajansa johdolla näkymätöntä maailmaa ja sen erilaisia tiloja. Hänet lähetetään myös tuonc-

laan, missä hän saa nähdä välähdyksiä kuolemanjälkeisestä elämästä. Usein opettaja panee hänet lukemaan hänen menneitä aikakirjojaan selittääkseen oppilaalle tärkeitä elämänprobleemoita. Oppilaan on voitettava pelon ja kauhun tunteet, hänen on saavutettava rautainen tahto ja alistettava sen alle alempi luontonsa, jotta hän kohdatessaan kiusauksia voisi rauhallisesti sanoa: "Väisty tieltäni, sinut minä olen voittanut." Ankarassa koulussa hänestä tulee ankara ihminen, ja hän vaatii täydellisyyttä itseltään ja toisilta. Mutta katsellessaan tätä maailmaa hän tuntee suurta sääliä pimeydessä ja tietämättömyydessä vaeltavia ihmisiä kohtaan.

Kun vihkimyksen hetki tulee, hänen on oltava fyysisen ruumiinsa ulkopuolella neljä vuorokautta, kohdattava näkymättömässä maailmassa omat ruumistuneet intonsa ja inhonsa ja voitettava ne. Jos hänessä on heikkouksia, hän voi jäädä näkymättömään maailmaan, ja silloin hänen fyysinen ruumiinsa kuolee. Muussa tapauksessa hän laskeutuu tuonelaan auttaakseen pimeydessä olevia vainajia, ja lopulta hän nousee Kristuksen valoon itsekin muuttuakseen valoksi. Hän näkee kosmillisen Salaisuuden, joka on kaiken takana; hän on päässyt asioiden ytimeen. Hän tapaa näkymättömässä maailmassa oman opettajansa ja muita veljiä. Hän on nyt yksi heistä ja hän tulee salaisen veljeskunnan jäseneksi. Tästä lähtien hän ei enää kuulu itselleen, vaan mestareille ja veljeskunnalle, nyt ja ikuisesti.

Ne ihmiset taas, joiden esikuvana on Jeesus Kristus, kulkevat hänen viitoittamaansa uuden liiton tietä. Sellaisen etsijän sielu on aluksi täynnä ristiriitoja, ja hänen pyrkimyksensä syyt ovat sisäistä laatua. Katsellessaan tätä maailmaa hän näkee, kuinka kaikki on kaunista ja kuinka kaikki voisi olla myös onnellista, mutta hän

näkee samalla, että ihmiset eivät ole onnellisia. He tekevät leipätyötään kaikki päivät ja kuvittelevat vapaahetkinään. Kuitenkin jokainen heistä tietää sydämensä syvyydessä, etteivät he ole onnellisia, ja he toivovat kukin jotakin, mikä voisi tehdä heidät onnellisiksi. Silloin etsijä sanoo Elämälle: "Mitä varten olen tänne syntynyt? Tahdon tietää elämäni tarkoituksen ja päämäärän, tahdon tietää, mikä on Jumala ja Hänen tahtonsa minuun itseeni nähden." Hän alkaa tutkia evankeliumeja, ja sieltä hän löytää lauseen, joka tulee hänen elämänsä ohjeeksi: "Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin kaikki muukin teille annetaan." Evankeliumeista hän löytää Jeesuksen vuorisaarnan käskyineen ja autuudenjulistuksineen. Hän yrittää elää niiden mukaan sellaisena epätäydellisenä ihmisenä kuin on. Mutta pian hänestä tuntuu, että hän tulee vain huonomaksi päivä päivältä, ja kun hän on henkisen vararikon partaalla suuressa ahdingossa, silloin tulee valo.

Täydellisessä päivätajunnassaan hän kokee kosmillisen Kristuksen, Isän. Siinä tajunnassa hän näkee kuvan täydellisyyden ihanteesta. Hän näkee Elämän kasvoista kasvoihin, ja hänestä tuntuu, ettei hän koskaan ole ollut niin lähellä täydellisyyttä kuin nyt. Hän tuntee olonsa turvalliseksi, eikä hän enää ole yksin, sillä tästä lähtien Isä itse on hänen oppaansa. Samalla hän näkee yhden tärkeän totuuden: Elämä antaa aurinkonsa paistaa pahoille niin kuin vanhurskaillekin. Hän näkee Elämän lain, joka vallitsee maailmassa, ja se on rakkaus — Elämä on rakkautta. Elämä tahtoo kaikki onnellisiksi. Kaikki kärsimys, mikä on maan päällä, on ihmisten tietämättömyyden aiheuttamaa. Uudet voimat syntyvät etsijässä. Hänestä tuntuu, että vasta nyt hän osaa jonkin verran elää vuorisaarnan elämää, vasta nythän on päässyt tien alkupäähän.

Hän näkee selvästi tien, jota hänen on kuljetta-
va: hän tahtoo kulkea Jeesuksen Kristuksen jäl-
jissä. Hänestä tuntuu, että Jeesus Kristus tulee
hänen ystäväkseen ja että Hänen opetuksensa
ja käskynsä, joita etsijä ennen on yrittänyt ul-
konaisesti täyttää, alkavat elää hänen sydämes-
sään. Hänestä tulee elämäntaiteilija. Koko
hänen elämänsä on lakkaamatonta mietiskelyä,
koska ei mikään enää voi erottaa häntä tiestä
eikä Elämästä. Se on osa häntä itseään. Siitä
huolimatta hänestä tulee vapaa, luonnollinen
ja inhimillinen ihminen, hän tahtoo tulla ystä-
väksi kaikkien kanssa, hän tahtoo tietää, mitä
liikkuu ihmisten sydämissä ja miksi he tekevät
niin taikka näin. Hän näkee, että kaikissa ih-
misissä on osa samaa jumalallista Elämää kuin
hänessä itsessäänkin. Hän ei enää pidä kirjaa
heidän synneistään ja himoistaan, sillä niihin
hän ei usko. Hän näkee vain sen, mikä erottaa
ihmiset Elämästä, ja hän tietää, että kerran, kun
he saavat nähdä totuuden, hekin osaavat elää
samanlaista elämää kuin hän itse.

Psyykkiset kyvyt sinänsä eivät kiinnosta häntä,
mutta hän tietää, että ne tulevat hänen osak-
seen taivasten valtakunnan lahjoina, kun hän
pukeutuneena häävaatteisiin astuu Herran
iloon. Hänen unielämänsä voi tulla vilkkaaksi.
Hän voi nähdä kaikenlaisia ihmeellisiä unia ja
tavata merkillisiä ihmisiä, mutta hän ei pidä
niitä erikoisen tärkeinä, koska hän tietää vallan
hyvin, ettei hän voi niitä millään tavalla tarkis-
taa. Ne ovat hänelle vain kuin tulevaisuuden-
lupauksia. Mutta kerran tulee totuudenetsijän
elämässä sellainen aika, että hänet täyttää sam-
mumaton tiedon kaipuu. Innoituksen hetkinä
hän aavistaa asioita, hän on melkein varma, että
niiden pitäisi olla juuri niin. Mutta rehellisenä
ihmisenä hän tahtoo itse tietää ne voidakseen
varmuudella puhua niistä toisille. Hän rukoilee
Elämää, että hän voisi saada omakohtaista tie-

toa niistä, voidakseen paremmin palvella kans-
saihmissään. Silloin voi tapahtua, että otolli-
sella hetkellä hän tapaa Jeesuksen Kristuksen
kaikessa loistossaan. Jeesus Kristus suuntaa
hänen sukupuoliset voimansa ylöspäin siten lo-
pullisesti herättäen hänessä tietäjän. Jeesuksen
Kristuksen voimalla hän ensi kerran itsetietoi-
sesti nousee ylös ruumiistaan ja pukeutuneena
häävaatteisiin astuu kuninkaan pojan häihin.
Tästä lähtien hänestä tulee Jeesuksen Kristuk-
sen opetuslapsi. Sen jälkeen hän näkymättö-
mässä maailmassa itsetietoisesti tapaa muitakin
mestareita ja veljeskunnan jäseniä.

Hänen valonsa alkaa loistaa pimeydessä. Ihmi-
sissä herää luottamus häneen. He tahtovat tulla
hänen oppilaikseen, ja niin hänestä tulee taak-
kojen kantaja. Muutamat oppilaista seuraavat
häntä kirkastuksen vuorelle, mistä alkaa hänen
oma kulkunsa Golgatalle — kuolemaan ja ylös-
nousemukseen.

Ruusu-Risti — 1943

"Äläkä tästedes enää tee syntiä..."

"Totisesti, totisesti minä sanon teille:
jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja."
Joh. 8:34

Kristillinen kirkko opetti ja yhä edelleen opet-
taa, että olemme syntisiä, vaivaisia ihmisiä, eikä
meillä ole toivoa päästä synneistämme eikä pe-
lastua muuten kuin uskomalla Jeesuksen sijai-
suhriin. Meidän on siis uskottava, että Jeesus
on Jumalan poika, joka kärsi ristinkuoleman
meidän syntiemme tähden, ja jo pelkkä usko
siihen puhdistaa meidät ja vapauttaa meidät
kaikista synneistämme. Tosin kyllä kirkkokin
kehottaa meitä tekemään parannuksen, mutta

samalla se lisää, ettei meillä oikeastaan ole mitään toivoa päästä synneistämme, ellei Jumala armossaan auta ja pelasta meitä. Näin opettaa kirkko, ja täytyy tunnustaa, että se tuntuu melko toivottomalta. Ensin meidän on uskottava johonkin sellaiseen, jota emme edes voi ymmärtää, ja toisaalta, ellei Jumala jostakin erikoisesta syystä tahdo meitä pelastaa, ei meillä ole mitään toivoa.

Mutta on olemassa ihmisiä, jotka eivät tyydy siihen, mitä kirkko opettaa. Jotkut heistä voivat tulla ateisteiksi, siis sellaisiksi ihmisiksi, jotka eivät usko mihinkään muuhun kuin siihen, mitä nykyaikainen tiede voi havaita ja todistaa. Toiset taas eivät tyydy edes siihen, vaan tahtovat tunkeutua itse olemassaolon arvoituksiin. He tahtovat tietää, mikä on heidän elämänsä tarkoitus ja mitä on kaiken takana. Jos sellaiset ihmiset joutuvat kosketuksiin teosofian kanssa, niin he löytävät siitä vastauksen kysymyksiinsä.

Jos tällainen totuutta etsivä ihminen lukee teosofian valossa Jeesuksen opetuksia, niin hän ymmärtää niitä aivan toisella tavalla, kuin mitä kirkko opettaa. Hän ymmärtää, että Jeesus oli mitä käytännöllisin ihminen, ja hän ymmärtää, että jos hän elämässään seuraa Jeesuksen opetuksia, niin hän tosiaan voi joskus saavuttaa sen päämäärän, josta Jeesus puhuu. Sillä ellei se päämäärä olisi saavutettavissa, niin mitä varten Jeesus puhuisi siitä meille. Jeesushan aivan selvästi kehottaa meitä täydellisyyteen, kun hän sanoo: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te todella olette minun opetuslapsiani ja te tullette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaaksi." Ja vielä hän sanoo: "Olkaa siis täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on."

Näillä sanoilla Jeesus tarkoittaa, että jos me todella tahdomme päästä niihin tuloksiin, joista

hän puhuu, silloin ei vielä riitä se, että me luemme hänen sanojaan ja ihailemme niitä, vaan meidän on myös pysyttävä hänen sanoissaan. Meidän on todella elettävä niiden mukaan ja noudatettava niitä jokapäiväisessä elämässämme. Silloin me tulemme hänen opetuslapsikseen, ja sellaisina me kerran pääsemme näkemään totuuden, sen todellisen, joka on kaiken takana. Siis me joudumme lopulta kasvoista kasvoihin itse Elämän kanssa, joudumme näkemään Jeesuksen taivaallisen Isän, joka on myös meidän taivaallinen Isämme. Siitä lähtien me myös ymmärrämme hänen täydellisyytensä, ymmärrämme millaisiksi hän meidät tahtoo ja millaisia meidän on oltava. Ja koska Isämme on tunnustanut meidät pojikseen, niin me hänen kauttaan tulemme myös ymmärtämään ja myöhemmin tuntemaan Jeesus Kristuksen.

Tällä matkallamme voi kuitenkin eläessämme olla monta mutkaa. Mutta jos me todellakin tahdomme päästä näihin tuloksiin, niin on parasta, että aina yritämme pysyä vilpittöminä ja rehellisinä omalle itsellemme. Meidän on muistettava Jeesuksen sanat, jotka hän lausui aviorikoksesta syytetylle vaimolle: "Mene, äläkä tästedes enää tee syntiä." Synnillä Jeesus tarkoittaa kaikkea sitä, mikä erottaa meidät siitä jumalalaisesta Elämästä, joka on sekä meissä että koko olemassaolon takana. Näillä sanoillaan "äläkä enää tee syntiä" Jeesus tarkoittaa, että sen jälkeen, kun ihminen on tehnyt mielenmuutoksen nähtyään entisen elämänsä turhuuden, hänen täytyy olla rehellinen itselleen ja välttää palaamista entiseen. Sillä kun maailman ihmiset tekevät yhtä ja toista, jota ei juuri voi sanoa kauniiksi, niin he tekevät sen suureksi osaksi ymmärtämättömyydestä, koska he eivät osaa menetellä paremmin. Mutta totuuden etsijä ei saa menetellä maailman ihmisten tavoin. Hänen on vilpittömästi tutkittava omat vikansa.

Ja huomattuaan vikansa hänen on parhaan kykynsä mukaan koetettava päästä niistä. Ja vaikkei hän lopultakaan pääsisi niistä kokonaan vain omin voimin, niin hän voi olla aivan varma siitä, että jos hän todella koko voimallaan ja aivan vilpittömästi tahtoo niistä päästä, niin itse Elämä tulee häntä vastaan puolitiehen ja auttaa häntä eteenpäin hänen pyrkimyksessään, niin kuin on sanottu, ettei Elämä suinkaan anna meille kiviä, jos me pyydämme leipää.

Ellei ihminen pääse eteenpäin tiellä, syyttäköön itseään, sillä se osoittaa, ettei hän osannut pyrkiä oikealla tavalla eikä ollut tarpeeksi rehellinen itselleen. Tutkikoon silloin uudestaan itseään ja yrittäköön uudestaan, sillä syyttämällä epäonnistumisestaan toisia ihmisiä ja elämää hän ei kuitenkaan pääse eteenpäin. Se vain osoittaa, että hänessä on sisäistä salapukuista ylpeyttä, jota hän luulee nöyryydeksi. Totuuden etsijä, joka tahtoo voittaa itsensä, ei missään tapauksessa saa lellitellä omia heikkouksiaan. Jos hän esimerkiksi on juoppo tai sukupuolisesti holtiton, hän ei saa pettää itseään sanoen: "No niin, minä jatkan tätä niin kauan, kuin se minua tyydyttää, kunnes se itsestään palaa minusta pois." Täytyy sanoa, että se on sangen lyhytnäköistä. Luuleeko sellainen ihminen voivansa sammuttaa tulipalon heittämällä siihen öljyä. Jos me kerta olemme ikuisia olentoja, niin pitkän vaelluksemme aikana me olemme kokeneet sitä jo monet, monet kerrat. Täytyykö meidän loppumattomiin aina tehdä yhtä ja samaa? Emmekö voi uskoa vähemmälläkin? Juuri sen tähden Jeesus sanoi tuolle naiselle ja monelle, jonka hän paransi joko jostakin fyysisestä tai sielullisesta viasta: "Mene, äläkä enää tee syntiä."

Tästä huolimatta Jeesus sanoo: "Te tuomitsette lihan mukaan; minä en tuomitse ketään. Ja

vaikka minä tuomitsisinkin, niin tuomioni olisi oikea, sillä minä en ole yksinäni, vaan minä ja hän, joka minut lähetti." Hän tahtoo sanoa, että maailman ihmiset tuomitsevat toisiaan rajoittuneen maallisen mielensä mukaan, että he tavallisesti arvostelevat toisten tekoja tietämättä syytä ja näkemättä heidän sydämeensä. Mutta Jeesus ei tee niin, sillä hän ei ole yksin. Isän henki hänessä näkee, miksi ihmiset menetelevät hullusti. Hän näkee, mitä piilee heidän sydämessään ja mikä erottaa heidät totuudesta. Ei hän kuitenkaan tuomitse heitä hän, vain toteaa asiat sanoen: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Mutta orja ei pysy talossa iäti; poika pysyy iäti. Jos siis Poika teidät vapaiksi tekee, niin te tulette todella vapaiksi." Jeesus tarkoittaa siis, että ihminen, joka on alemman persoonallisuutensa pauloissa, on sen orja, sillä hän toimii omaa sisäistä itseänsä vastaan. Mutta jos hän todella koko sydämeästään tahtoo päästä vapaaksi, niin hän pääsee, sillä ei mikään, mikä ei ole totuudesta, pysy iäti.

Kun ihminen — voitettuaan itsensä — pääsee orjan asemasta taivaallisen Isän pojaksi, silloin hän on todella vapaa, eikä mikään ulkonainen mahti voi enää rajoittaa hänen sisäistä vapauttaan. Vaikkapa hän olisi ulkonaisesti orja, hän on sisäisesti kuninkaan poika, jota vastoin joku maallinen kuningas voi olla sisäisesti kurjempi kuin orja. Kun ihminen pääsee sellaiseen vapauteen, silloin ylimaallinen rauha laskeutuu häneen ja hengessään hän kuulee enkelien laulun: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto."

Ruusu-Risti — 1944

Jälleensyntymisen todellisuus

Totuutta etsiessään ja pohtiessaan oman olemassaolonsa arvoitusta saat-
taa ihminen päästä senlaatuisten ko-
kemusaineiston yhteyteen osaksi omakohtais-
ten elämysten muodossa, osaksi tutustumalla
monien vakavien totuudenetsijöiden yhteisesti
keräämiin ja tutkimiin tosiseikkoihin, että hä-
nen oma sielullisuutensa ikuisena todellisuus-
tena muuttuu selviöksi. Hän saattaa edelleen
varsinkin määrätynlaisessa henkisessä koke-
muksessa, mutta myöskin syventymällä elä-
mässä ilmenevään ns. teleologiseen periaattee-
seen eli tarkoitushakuisuuteen yleisenä luon-
nonlakina syvästi tuntea ja tietää, että hänen
oman sielullisuutensa takana ja yläpuolella on
ehdoton, hyvää tarkoittava tajunta, joka eläh-
dyttää ehdolliset ja yksilölliset tajuntakeskuk-
set ja ilmenee niissä rakkautena ja viisautena,
maailmanjärkenä ja maailmansydämenä.

Ihminen saattaa pysähtyä tähän. William James
esim. esittelee teoksessaan "Uskonnollinen ko-
kemus moninaisuudessaan" persoonallisuuksia,
jotka sisäkohtaisen kokemuksen avulla tähän
selvyyteen päästyään lakkaavat kyselemästä,
lakkaavat näkemästä olemassaolossa ongelmaa.
Heidän mielestään kaikki on hyvin, koska he
sisässään ovat vakuuttuneita siitä, että olemas-
saolon ilmiöitä on ohjaamassa ja säättämässä
tahto, joka on hyvä, ja järki, jonka kirkkaus on
niin suuri, että suurin inhimillinen järki on vain
tämän maailmanjärjen epätäydellinen heijastus
tai katkelmallinen ja osittainen jäljennös. Paha
on heille sen tähden jokin, josta ei tule välittää.
He eivät itse osaa selittää sen olemassaoloa, ei-

vätkä liioin näe syytä, minkä tähden selitys olisi
välttämätön. Heille riittää usko, että tämä seli-
tys on löydettävissä joistakin maailman järjen
eli jumalallisen kaitselmuksen tutkimattomista
syvyyksistä.

Mutta on myöskin olemassa totuudenetsijöitä,
jotka eivät saata edes tähän suureen löytöön
pysähtyä, totuudenetsijöitä, joiden järki ja sy-
dän on niin vakava, että hyvän olemassaolon
yleinen tietoisuus ei riitä heille. He eivät ole
etsineet ihmisen ongelmalle ratkaisua ainoas-
taan oman itsensä tähden, vaan voidakseen —
jos myönteinen vastaus on löydettävissä — olla
avuksi kaikille niille, jotka eivät tiedä, minkä
tähden heidät on asetettu näennäisesti tarkoi-
tuksettomaan maailmaan kärsimään ja erehty-
mään, olemaan sisäisten ja ulkonaisten voimien
heiteltävinä, joita heidän on mahdotonta hal-
lita. Jos nämä totuudenetsijät loogillista tietä,
päätelemällä vakuuttavan tosiseikka-aineiston,
esim. parapsykologisten, siis ns. spiritististen,
selvänäköisyys- ym. ilmiöiden nojalla ovat
päätyneet siihen vakaumukseen, että elämässä
on sisäinen henkinen tarkoitus, jää ehkä yhtä
kaikki jäljelle ristiriita tämän vakaumuksen ja
sen kouriintuntuvan tosiseikan välille vallitse-
vaksi, että kaikesta huolimatta elämme keskellä
vääryyttä ja valhetta, maailmassa, missä paha
palkitaan ja hyvettä pilkataan, missä itsekkyy-
s menestyy ja epäitsekkyyys vie perikatoon. Tämä
todellisuus näyttää painavan paljon enemmän
vaa'assa kuin muutamien totuudenetsijöiden
vakaumus, ja kun nämä todella joutuvat koke-
maan tämän todellisuuden koko ankaruuden,

on mahdollista, että heidänkin vakaumuksensa alkaa horjua, että he, jotka jo olivat luulleet päässeensä selvyteen, jälleen joutuvat mitä suurimman tuskan ja epätoivon valtaan. Kuinka he siis voisivat tarjota sanottavasti apua toisille ihmisille, jotka vielä vähemmän kuin he kykenevät näkemään valon pilkahdusta siinä kohtalonomaisessa näytelmässä, jota nimitetään ihmiselämäksi.

Miltei sama on niiden ihmisten asema, jotka ovat kokeneet jumalan, heitä ehdottomasti vakuuttavana mystillisenä elämyksenä. Jolleivät he, tästä elämyksestään huolimatta kykene ratkaisemaan kärsimyksen ja pahan probleemaa tyydyttävämällä tavalla kuin viittaamalla sisäiseen elämykseensä ja väittämällä, että kaikki on hyvin, eivät he voi lähestyä tavallisten ihmisten todellisia vaikeuksia. He kykenevät vain olemaan ikään kuin outoja valoja, jotka kertovat toisesta maailmasta, toisenlaisesta kuin se missä ihmiskunta elää, mutta maailmasta, joka näyttää olevan ihmisten mahdollisuuksien ja siis myös tarkoituksen ulkopuolella. Näin saatavat heidän kokemuksensa olla omiaan vain entistäkin voimakkaammin osoittamaan, miten auttamaton se pimeys on, johon suurin osa elävistä on tuomittu.

Tällä kohtaa totuudenetsijän tiellä tarjoaa jälleensyntymisoppi apuaan ja saattaa muodostua väyläksi kysymysten sokkeloisesta vyyhdistä suurempaan valoon ja selvyteen. Se näyttäytyy loogilliseksi välttämättömyydeksi jumalallisen tajunnan olemassaolon ja ihmiselle asetetun täydellisyysvaatimuksen valossa. Se, mitä ihminen ei yhdessä ruumistumassa kykene saavuttamaan, sen hän lopulta voi saavuttaa päätettyään useiden perättäisten ruumistumien sarjan. Se vajavaisuus, mikä on ominaista ajalliselle

elämälle sen nykyisessä muodossa, lakkaa, kun kuolemattomat minuudet kerran ihmiskunnan yksilöiden tulevaisuudessa ruumistumisissa niin kokonaan ovat päässeet näiden yksilöiden hallitsijoiksi, että jumalallinen täydellisyys, jumalan valtakunnassa vallitseva totuuden ja rakkauden tahto heidän välityksellään pääsee hallitsemaan koko näkyväistä olemassaoloa. Ja se vääryys, joka esim. näyttää piilevän hyvän ihmisen näennäisesti ansaitsemattomissa koettelemuksissa, kaikkien ihmisten erilaisissa sisäisissä ja ulkonaisissa edellytyksissä, saa selityksensä moraalisen syysuhteen eli karman lain avulla, joka kiinteästi liittyy jälleensyntymisoppiin ja jonka sisällön apostoli Paavali sattuvasti on lausunut sanoilla "Mitä ihminen kylvää, sen hän niittää".

Jälleensyntymisopilla on, kuten tunnettua, ikivanhat juuret. Jo niiden kansojen keskuudessa, joita olemme tottuneet pitämään sivistymättöminä luonnonkansoina, tavataan siitä selviä jälkiä. Vaikka väitämme, että nämä jäljet päinvastoin kuin monet uskonnonhistorioitsijat olettavat, ovat vain turmeltuneita jätteitä aikaisemmasta selvemmästä käsityksestä. Kaikki ne käsitykset, jotka uskonnonhistorioitsijat liittävät sielunvaellusoppiin kuuluviksi, eivät kuitenkaan todellisuudessa koske jälleensyntymistä, vaan persoonallisen ja muodollisen sielun astraali- ja eetteriruumiin kohtaloita kuoleman jälkeisessä elämässä, käsityksiä, jotka ovat valalla ns. animistisessä sielu-uskossa. Jälleensyntymisoppi sen kehittyneessä muodossa on, kuten tunnettua, erikoisesti ollut tunnettuna itämailla, mutta se ei ole myöskään länsimaiselle ajattelulle vieras. Gnostikot, jotka muodostivat erikoisen kristityn lahkon alkukristillisellä ajalla, kuvasivat hyvin selvällä tavalla sielun kohtaloita kuoleman jälkeen ensin kiirastulimaailmoissa, sitten puhdistuneena Valon neitsyen

lähteillä, kuvasivat, miten puhdistunut sielu juo uskonmaljasta ja astuu uuteen ruumiiseen saaden edellisen elämänsä ponnistusten mukaisen kohtalon. ["Pistis Sophia", joka Mysticin kustantamana on myös ilmestynyt suomeksi, antaa tästä selvän todistuksen esim. s. 352.]

Tässä olivat gnostikot Pythagoraan ja Platonin seuraajia sekä samoihin aikoihin toimivien uusplatonikkojen aateveljiä, joiden oppia mainitussa kohdassa myöskin kristityt kirkkoisat Klemens Aleksandrialainen ja Origenes kannattivat. Tämä ei ole ihmeteltävää, kun muistaa, että myös niissä evankeliumeissa, jotka kirkko oikeaoppisina hyväksyi, on ainakin pari kohtaa, jotka verraten selvästi viittaavat jälleensyntymisoppiin, ja kun muistaa, että juutalaistenkin keskuudessa oli vallalla käsitys, että ainakin profeetat syntyivät jälleen.

Uudenajan filosofiasta ovat jälleensyntymisoppia kannattaneet mm. Lessing, Schopenhauer ja runoilijafilosofi Viktor Rydberg. Hume lausui, että se on ainoa filosofinen kuolemattomuusoppi, ja myöskin Saksan ajattelija-runoilijat Goethe ja Schiller olivat taipuvaisia sen hyväksymään. Varsinaisesti laajoissa piireissä Euroopassa ja Amerikassa tuli jälleensyntymisoppi tunnetuksi teosofisen liikkeen välityksellä.

Ajattelijaita on myös ollut, jotka järkevä moraalinen maailmanjärjestely lähtökohtana ovat yrittäneet arvostella jälleensyntymisoppia. Niinpä ruotsalainen filosofinen kirjailija Alf Ahlberg väittää, että jälleensyntymis- ja karmaoppi ei lainkaan ole oikeudenmukainen tai omiaan lohduttamaan kärsimyksien raskautta-

maa ihmistä, koska rangaistuksen ja palkinnon oikeudenmukaisuus muka on siinä, että hän, johon ne kohdistuvat, tietää minkä tähden häntä rangaistaan tai palkitaan. Ihminen tuntee aina vääryytensä, että hän saa kärsiä tekojen seurauksista, jotka hänelle tuntematon kokonaan hänen muistamiskykynsä ulkopuolella oleva mennyt persoonallisuus mahdollisesti on suorittanut. Niin Alf Ahlberg yrittää arvostella jälleensyntymisopin oikeudenmukaisuutta. Ei kuitenkaan ole loogillisessa mielessä vaikea vastata tällaisiin huomautuksiin ja osoittaa ne vääriksi. Ihminen, joka tässä elämässä on tehnyt rikoksen ja saa oikeuden langettaman tuomion, ei suinkaan aina saata asettua niin puolueettomalle ja moraalisesti itsetietoiselle kannalle, että häntä lohduttaisi tieto rangaistuksen oikeudenmukaisuudesta. Silti saattaa rangaistus olla yleisen oikeustajunnan mukainen. Samoin on "rangaistuksen" laita, joka periytyy jälleensyntyneestä persoonallisuudesta toiseen.

Karman tarkoituksenmukaisuus, järkevyytensä ja oikeudellisuus ei kuitenkaan johdu siitä, että se jonkun absoluuttisen mittakaavan mukaan tarjoaisi rangaistusta ja palkintoa. Ne ajattelijat, jotka ovat lähteneet sitä

tältä kannalta arvostelemaan, ovat käsittäneet väärin yleistajuisesti selostettuja esimerkkejä sen vaikutuksesta. Syvimmältä kannalta katsottuna on karma puolueeton, ei koneellinen, vaan henkisten toimeenpanovaltojen alainen luonnonlaki, jonka eettinen ylevyys on siinä, että se kasvattaa meitä ja opettaa meitä vähitellen ymmärtämään, millainen on täydellinen ihminen. Jälleensyntyminen uusiin maallisiin ruumistuksiin on elämän koulu. Karma on suuri opettaja. Kun suoritamme jonkun teon, esim. heittäydymme jyrkänteeltä alas, on siitä

määrätty fyysinen seuraus: ruumiimme joutuu todennäköisesti niin pahasti runnelluksi, että kuolemme. Samoin on jokaisella teolla sielullinen seurauksensa, joka on vaikutteittemme ja samalla teon välittömien seurausten hienoimpienkin vivahdusten yhteistulos. Tämä seuraus heijastuu tuleviin ruumistuksiin henkisen kasvumme edellyttämässä järjestyksessä ja on meidän karmaamme. Elämien vierieissä ja kuoleman jälkeisissä tiloissa minuutemme oppii tajuamaan, mitkä teot ovat omiaan tuottamaan kärsimystä. Minuutemme oppii ymmärtämään, että toisten olentojen kärsimykset ovat sen omia kärsimyksiä. Eräältä kannalta katsottuna on täydellinen ihminen sama kuin autuas ihminen, joka samalla johtaa muut ihmiset kokemaan tätä samaa autuutta. Toiselta kannalta katsottuna täydellinen ihminen näkee jumalan ja maailman ikuisena totuutena. Vielä täydellinen ihminen tekee työtä luomalla ja luomisessaan auttaa Jumalaa ilmentämään syvintä kauneutta. Karma, joka opettaa ihmiselle, mitkä ovat hänen tekonsa seuraukset, painaa minuuteemme tämän tiedon, ja "omantunnon äänenä", sisäisenä vaistona, ihminen käyttää hyväkseen saadut opetukset. Näin hän oppii yhä paremmin ymmärtämään, mitä elämä vaatii. häneltä, so. mihin suuntaan jumalallinen luonto tahtoo häntä kasvattaa. Näin syntyy myöskin ihmiskunnan tajunnassa käsitykset oikeasta ja väärästä, paljinnosta ja rangaistuksesta, ja myöhemmin usko rakkauteen ja anteeksiantoon elämän korkeampina ja lopullisesti todellisina siveellisinä periaatteina. Ihminen, joka moraalisesti on kasvanut niin itsetietoiseksi, että hän mielellään haluaa vastata teoistaan, tuntee myös vapautuksena sen seikan, että erilaiset kohtalot

maailmassa eivät ole sattuman mielivaltaista leikkiä, vaan moraalisen kausaliteetin tulosta, että hänen osallensa lankeavat kokemukset ovat seurauksia aikaisempien elämien teoista ja lopullisesti koettavat vapauttaa hänet itsekkyyden kahleista. Ja tämä ei ole vain teoriaa, vaan tuhansien kokemus, joille karmasta ja jälleensyntymisestä tietoon pääseminen on merkinnyt vapautumista katkeruuden ja epäuskon siemättömästä painajaisesta.

Kun totuudenetsijä niin sanoaksemme järkijohteisesti yli deduktiivisesti ajattelemalla on saavuttanut vakaumuksen, että jälleensyntyminen ja karma elämän lakeina ovat todellisia, koska ne ovat välttämättömiä, saattaa hä-

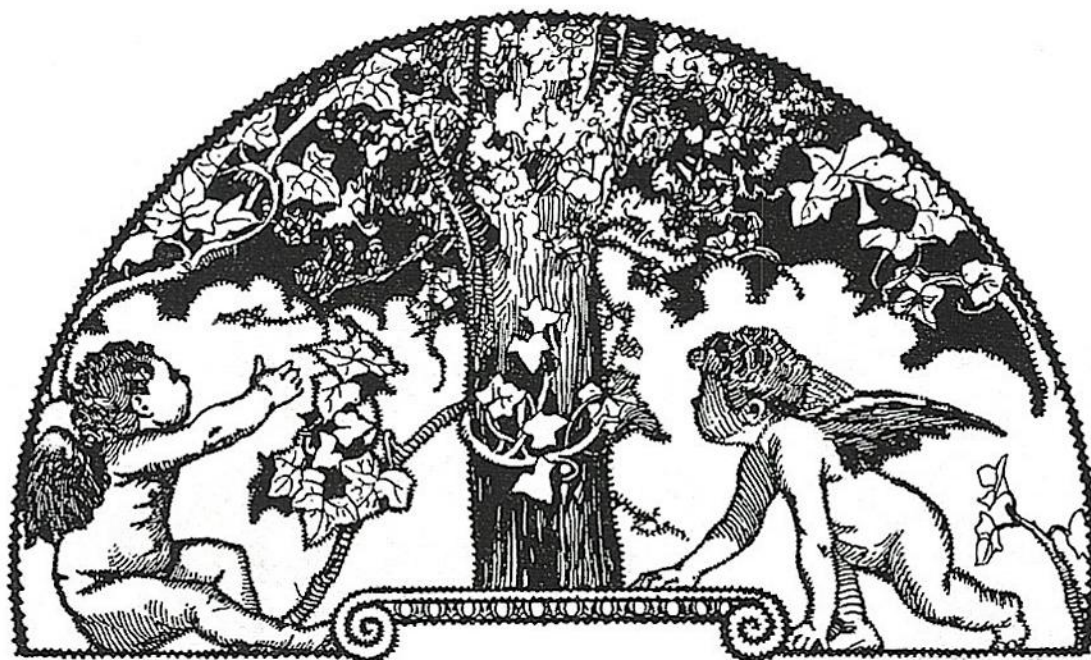
nen mieleensä kenties laskeutua suuri rauha. Hän on samassa asemassa kuin tiedemies, joka vuosikausia on mietiskellyt selitystä ilmiöihin, jotka siihen saakka ovat näyttäneet arvoituksellisilta, ja lopulta löytää hypoteesin, joka tuntuu kaikin puolin tyydyttävältä. Tieteitten historiasta havaitsemme, että tällainen tiedemies tavallisesti saavuttaa lujan luottamuksen tarkan tutkimuksen ja ponnistuksen jälkeen keksimänsä hypoteesin totuuteen. Niin on myöskin etsijän laita, joka ankaran kamppailun ja kyselemisen jälkeen on jälleensyntymisopissa nähnyt kirkkaan ja pelastavan ajatuksen. Ero on vain siinä, että jälleensyntymisoppi epäilemättä koskettelee ihmiskunnan ja jokaisen ihmisyyksilön elämässä keskeisempää ongelmaa kuin useimmat muut tieteelliset teoriat.

Maurice Maeterlinck, suuri belgialainen kirjailija, lausuu "Kuolema"-teoksessaan, että jälleensyntymisoppi epäamättömästi on lohdullisen ja vähimmin epätodennäköinen kaikista niistä

uskonnollisista opeista, jotka käsittelevät sielun jatkuvaa elämää. Mutta Maeterlinck ei kuitenkaan voi myöntää ratkaisevaa merkitystä järkisyille, jotka on esitetty jälleensyntymisopin puolesta, eikä myöskään sille seikalle, että suurin osa ihmiskuntaa aina on uskonut, että ihminen on jälleensyntyvä henkiolento. Tämä on tärkeä huomata, sillä moni totuudenetsijä, joka ensin on löytänyt jälleensyntymisopissa lohtua, saattaa tulla juuri tähän samaan kohtaan. On kyllä merkittävää, että on olemassa ihmisiä, jotka heti kuultuaan jälleensyntymisopista hy-

muodossaan on tämä ilmiö aivan luonnollinen.

Teosofinen jälleensyntymisoppi opettaa, että ihmisen korkeampi minä, se ihmisessä piilevä syvempi todellisuus, joka on jumalallista alkuperää, joka elää ikuisuudessa, samalla on ihmisen jälleensyntyvä minuus. Mutta tästä minästä ei persoonallinen ihminen ole välittömästi tietoinen. Persoonallinen ihminen on itse asiassa tämän minuuden heijastusta alemmassa ajallisessa todellisuudessa, joka on vaihtelevien tekijöiden vaikutuksen alainen. Persoonallinen

väksyvät sen ilman muuta, se on heille selviö, jotakin, josta he ikään kuin aina ovat tienneet, tai josta heidän ainakin omasta mielestään olisi pitänyt aina tietää. Ja kuitenkin he eivät voi väittää kykenevänsä muuta kuin verraten ylimalkaisilla perusteluilla, puolustamaan uskoaan, että jälleensyntymisoppi ei ainoastaan ole jokseenkin hyvä otaksuma, jota he toistaiseksi tahtovat käyttää elämän kysymyksiä ajatellessaan, vaan että se todella on heistä kaiken epäilyksen yläpuolella oleva elämän peruslaki. Itse jälleensyntymisopin kannalta teosofisessa

minuus ei jälleensynny, se on päinvastoin kuolevainen, ja ainoastaan ne kokemukset, joissa oli ikuisuuden tuntomerkki, jäävät kuoleman jälkeisen puhdistuksen jälkeen jälleensyntyvän minän pysyväisiksi ominaisuuksiksi.

Uudella persoonallisuudella ei näin ollen voida välitöntä muistoa aikaisemmista persoonallisuuksista, jotka ovat hävinneet. On kyllä olemassa muisto, mikä piilee siinä, mitä buddhalaiset nimittävät skandhoiksi, kyvyissä ja taidoissa, mutta myöskin heikkouksissa ja viois-

sa, jotka uusi persoonallisuus on saanut periä aikaisempien persoonallisuuksien ajatuksista, yrityksistä ja teoista. Tätä piilevää muistia voidaan verrata niihin käytännöllisiin taitoihin, esim. lukemiseen, kirjoittamiseen, pianonsoittoon, jotka eivät enää vaadi sitä muistikuvien itsetietoista uudistamista, johon näiden taitojen oppiminen ensin perustui. Mutta on myöskin teosofisen jälleensyntymisopin kannalta olemassa toisenlaatuista jälleensyntymismuistia, muistia, joka piilee korkeammassa minässä ja on tämän minän välitöntä tietoa niistä aikaisemmista persoonallisuuksista, joihin se on ollut sidottu, joissa se on vaikuttanut. Mutta tämä muisti ja tämä tieto on persoonallisuuden kannalta useimmiten saavuttamattomassa korkeudessa.

Kuitenkin persoonallisuus saattaa syvissä henkisissä kokemuksissa ikään kuin aavistuksellisesti tai myös niin kuin sanomme intuitiivisesti päästä jonkinlaiseen yhteyteen korkeamman minän kokemukseen, ja kun tämä yhteys ei ole suoranaista kohoamista korkeampaan minään ja siihen yhtymistä, vaan pikemmin korkeamman minän lähettämää inspiraatiota eli innostusta hetkenä, jolloin persoonallisuus ainakin satunnaisesti on vapaa itsekkäiden halujen ja toivomusten synnyttämistä mieliajatuksista ja siten vastaanottavainen sisäisestä itsestä lähtevälle tiedolle, silloin on juuri kyseessä tuollainen omituinen mutta samalla ehdoton varmuus, jonka syytä järkipäätelmät vain osittain kykenevät selittämään. Itse asiassa tämä varmuus on samanlaatuinen henkinen kokemus, jonka ihminen saavuttaa, kun hän sisäisellä tavalla ymmärtää, että elämällä on jokin ajallisuuden ulkopuolelle ulottuva tarkoitus, että on olemassa jotakin, niitä on yritetty kuvata esim. sellaisilla sanoilla kuin maailmanjärki tai

Jumalan rakkaus ja viisaus.

Mutta toiselta puolen täytyy ihmisen, joka omistaa järkipäätelmistä riippumattoman varmuuden jälleensyntymisopin totuudesta, myöntää, että hänen on vaikea siirtää tämä varmuus toiseen ihmiseen, joka kenties kuitenkin juuri olisi jälleensyntymisuskon antaman avun tarpeessa. Eikä myöskään järkisyyhin vetoaminen tunnu riittävältä, kun on kyseessä kriittinen luonne, kuten esim. juuri Maurice Maeterlinck, ja vielä enemmän, kun on kyseessä epäilijä, joka ei lainkaan ole edes siitä vakuutunut, että elämän ilmiöissä yleensä on mitään järkeä ja tarkoitusta. Saattaa myöskin olla niin, että jälleensyntymisopin totuuden mystillisellä eli sisäisellä tavalla kokeneella ihmisellä itselläänkin on erikoisen kriittinen järki, että hän yleiseltä taipumukseltaan on erittäin epäileväinen, silloin hän ehkä kieltäytyy tunnustamasta oman kokemuksensa ratkaisevaksi ja sitovaksi tai ainakin katsoo, ettei hän vielä tämän perusteella saata toisille väittää, että hän tietää jälleensyntymisopin varmuudeksi. Kaikissa näissä tapauksissa jälleensyntymisoppia tutkinut totuudenetsijä asettaa kysymyksen: eikö ole jotakin vielä pätevämpää perustaa jälleensyntymisopille kuin tähän mennessä löytämäni, jotakin kokemuseräistä ja yksityiskohdiltaan ratkaisevaa vahvistusta kaikelle sille, mitä olen sisäisenä näkemyksenä ymmärtänyt ja järkipäätelmillä perustellut?

Ruusu-Risti — syyskuu 1934

Käyntini okkultistin luona

Pekka Ervastin ruotsinkielinen esitelmä 20.5.1900 Teosofisen Seuran Skandinaavisen Osaston viidennessä vuosikokouksessa Tukholmassa

Ruotsinkielestä suomentanut Waldemar Kaade (Suomennosta nykyaikaistettu ja hieman lyhennetty)

Hän janosi totuutta, mutta oli lakannut etsimästä sitä valheen keskeltä, jota oli tavannut kaikkialta. Kerran hänelle tarjoutui tilaisuus tavata okkultisti.

Oli saari eräässä kuusten ja vuorien ympäröimässä Norjan vuonossa. Sen rannalla sijaitsi huvila, jonka puutarhassa lapset leikkivät.

"Onko isänne kotona?" kysyi hän.

"Kyllä toki," vastasi hymyilevä tyttönen, "olkaa ystävällinen ja astukaa tupaan."

Ja tyttö näytti tietä vieden vieraan "tupaan", pieneen hyvin kalustettuun huoneeseen, josta oli mitä kaunein näköala yli sinisen vuonon vastakkaiseen viheriöivään saareen.

"Isäni tulee heti."

Näin sanoen tyttö jätti vieraan palaten jatkamaan keskeytynyttä leikkiään. Vieras ei havaitse mitään erikoista tai salaperäistä, jos ei sellaisena pidä kodikkuutta, vieraanvaraisuutta

ja puhtautta, jonka havaitsee ympärillään. Hän istuu tuoliin ja odottaa. Hetken kuluttua avautuu viereisen huoneen oviverho ja esiin astuu mies, joka on pikemminkin pitkä kuin lyhyt, pikemminkin laiha kuin lihava.

Hän lähestyy vierasta ystävällisesti kumartaen lausuen täyteläisellä, soinnukkaalla äänellä: "Pyydän anteeksi viipymistäni, mutta olen juuri palannut toimestani."

He kättelevät. Vieraan edessä olevan miehen kasvot kuvastavat hyvyttä, määrätietoisuutta ja itsehillintää. Parta on lyhyt ja suippo, otsalla ajattelijan rypyt ja silmät sinisen harmaat. Mutta niistä loistaa läpitunkeva valo ja pohjaton hyvyys.

"Ettekö astuisi viereiseen huoneeseen, niin saamme olla paremmin rauhassa."

He astuvat sinisellä ja valkoisella verhoiltuun huoneeseen.

"Istukaa, olkaa hyvä, ja asettukaa mukavasti."

Väsynyt vieras asettuu sohvan nurkkaukseen ja isäntä tuolille hänen lähelleen.

He keskustelevat, mutta mitään erikoista ei jää tästä hänen mieleensä. Hän tuntee olonsa hyväksi ja viihtyisäksi keskustellessaan filosofiasta miellyttävimmän ihmisen kanssa, jonka on tavannut.

He keskusteleivat kauan, ja lopulta isäntä kiinnostuu. Hän vie käden otsalleen, filosofinen viiva siinä syvenee. Hän sulkee silmänsä, kuitenkin ponnistautuu kuin katsellakseen.

Sitten hän virkkaa kesken keskustelun:

"Mitä ajattelette ajatuksesta? Olisin hyvin kiinnostunut kuulemaan mielipiteenne siitä."

Tämä kysymys ei ole aivan keskustelun ulkopuolella, mutta vaikuttaa kuitenkin yllättävästi nuorukaiseen. Se tuntuu löytävän vastakaikua hänen sisimmässä itsessään. Jotakin purkautuu esille tuolta hänen sielunsa syvyydestä.

"Ihmeellistä", hän ajattelee, "kuinka olen vaeltanut pimeydessä ja kadottanut todellisen valon. Nyt herää vanhat muistot, ja mieleen nousee hetkiä, jolloin näin kirkkaammin."

Hän ei kuitenkaan puheessaan mainitse tästä, vaan esittää kangertaen ja johdonmukaisesti mitä valoisimpina hetkinään on ajatuksesta ajatellut.

"Minusta tuntuu... muistan todellakin... hm... Olen todellakin joskus luullut näkeväni, että ajatukset ovat jotain, joka on ihmisen ulkopuolella. Tarkoitan, että olen joskus tuntenut nousevani ja vapautuvani kaikista ajatuksista."

Isäntä nyökkää ystävällisen rohkaisevasti, vie raan jatkaessa: "Ihmisen henki, hänen todellinen minänsä on kaiken ajatuksen yläpuolella. Minuus on kuin keskus, ja ajatukset kulkevat edestakaisin sen kehällä. Varsinkin ihmisen etsiessä totuutta, koettaessa älyllisesti ymmärtää sitä, mietiskellessä erilaisia ajatusjärjestelmiä

hän voi harhautua mitä vaarallisimpiin älyllisiin harhoihin. Voi löytyä heikkoja kohtia järjestelmissä, jotka miellyttävät hänen minässään olevia kuvitelmia sokaisten ja vieden mukanaan sellaiseen, joka ei ole kotoisin totuudesta, vaan valheesta. Syventyessään liian paljon toisten ajatuksiin ja mietiskelyihin, hän voi kadottaa näkyvistään todellisen minänsä, ja sehän on juuri se, joka meidän ensi tilassa on löydettävä."

"Aivan niin. Ihminen kadottaa uskonsa. Mutta uskon mihin? Itseensä. Totuus, joka ei ole minussa, ei ole minun totuuteni. Totuus on vasta minun, kun olen löytänyt sen omasta itsetietoisuudestani. Emme voi tietää mitään muusta, ellemme ole löytäneet sitä omasta itsestämme niin kuin emme voi nähdä silmin, ennen kuin kuva on syntynyt aivoissamme. Nähdäksemme ulkoisen maailman, meillä täytyy olla silmät ja aivot. Nähdäksemme sisäiseen maailmaan, tietääksemme, meillä tulee olla henki ja sen silmät. Meidän henkemme tulee olla se, jota ensin etsimme. Niin kuin itse sanoitte, emme usein näe metsää puilta; ajatellessamme tuhansia ajatuksia, unohdamme ajattelijan itsensä, hiljaisen tarkkailijan näyttämön takana."

Ja hän jatkoi puhettaan: "Totuus käytännöllisesti katsottuna on siinä, että meidän tulee löytää vapaa itsemme. Siksi ihminen elää täällä maan päällä. Siksi hän elää sidottuna tähän fyysiseen muotoon. Kuinka ihmeellisesti kokoonpantu olento hän onkaan. Ajatelkaamme ensin tuota elävää näkyvää ruumista fyysistä kosmosta lukemattomine soluineen ja molekyyleineen ja sitten elävää näkymätöntä sielua tuhansin vaihtelevin ajatuksin, tuntein ja intohimoin, ja lopuksi henkeä, elämän ja tietoisuuden keskustaa, sitä, joka on ihmisessä kätkeytyneenä niin

ruumiillisen muodon kuin proteuksen kaltaisen sielunkin taakse, useimmissa uinuen vielä syvintä untaan. He eivät vielä tiedä, mitä on itsetietoisesti ohjattu ajattelu. He luulevat ajattelewansa kuunnellessaan niitä satoja ajatuksia, jotka risteilevät heidän aivoissaan. He luulevat tahtovansa järkiperaisesti, kun ohikiitävä ajatus innoittaa heidän pyrkimystään sen vaikuttaessa tunteelliseen sieluun.

Ei, he eivät vielä ole ihmisiä sanan varsinaisessa merkityksessä, jos ajattelewme tuon sanan merkitsevän sanskritin sanaa man, ajatella.

Nämä ihmiset eivät vielä ole ilmentäneet ihmistä eli sitä yli-ihmistä, josta Nietzsche puhuu. Niin, nämä ihmiset vaeltavat vielä erämaassa kaukana Kaanaan vapaasta, luvatasta maasta sieltä, missä ovat ne yksilöt, jotka ovat heränneet näkemään, minkä suuren, näkymättömän voiman he omaavat ajattelevana ja tahtovana minänä. He ovat kaukana sieltä, missä ovat ne, jotka tahtovat tulla keskelläwme tämän maapallon luojiksi."

"Hyvä herra, uskon kuitenkin näitä ihmiskunnan esitaistelijoina olevan olemassa vaikka harvassa. He ovat todellisia okkultisteja tietysti tietoisesti, jotka käyttävät ajatuksen ja luonnon salattuja voimia. En tarkoita hypnotismia enkä hypnotisoijia, joita todellisuudessa voidaan pitää dynamiitilla leikkivinä lapsina. Okkultisti on nuorukainen, joka koko sielunsa voimalla tahtoo sitä, mikä on oikeaa, toisin sanoen sitä, mitä Jumala tahtoo kosminen laki. Hän on mies, joka tietää ja tekee mitä tahtoo, hän on vanhus, joka kokemusten koulussa on oppinut oikean tavan tehdä tahtonsa mukaan."

"Puhuinko mielestänne liian tuomitsevaan sävyyn? Ymmärtäkää kuitenkin, etten puhu itses-

täni. Mutta sanon, ettei ole ylpeyttä tietää, eikä nöyryyttä vaeltaa tietämättömyydessä. Molempia ajatellaan, tietämättömyyttä ja tietoa. Omata tieto on tietää paikkansa elämän suuressa draamassa. Tietäessäni paikkani, oikean paikkani, mistä silloin ylpeillä tai hävetä?"

"Kerron teille okkultisteista, jotta teissä heräisi halu saavuttaa sama tieto ja päämäärä kuin heidän, tieto joka piilee teidän niin kuin jokaisen hengen salaisuudessa. Jokainen on kutsuttu maailmankaikkeuden suureen luomistyöhön sen esikoisoikeuden perusteella, että on järkevä olento. He, okkultistit ovat kautta aikojen muodostaneet veljeskunnan, joka edustaa planeettamme henkistä voimakeskusta. He ovat alituisen keskenään henkisessä kosketuksessa ja ovat eriaisteisia riippuen sisäisestä kehityksestään.

On oppilaita ja mestareita sekä mestarien mestareita monessa polvessa, ja veljeskunta kokonaisuudessaan on kuin useampikielinen soitin, jolla kosmilliset voimat häiriytymättä voivat soitella. Yksi kieli soi omalla ominaisella tavallaan, toinen toisella, kaikkien ollessa viritettyinä samaan harmoniaan. Monet näistä veljistä, varsinkin korkeimmat, elävät henkisinä voimakeskuksina ilman näkyvää käyttövälinettä. Toiset taas, varsinkin oppilaat, elävät hajallaan ympäri maailmaa. Nämä eivät erotu muista ihmisistä, eikä vihkimätön voi ulkonaisen käytöksen perusteella erottaa heitä muista ihmisistä. Tietysti heidän elämässään kuvastuu puhtaus, vakavuus ja velvollisuuden täyttäminen jokapäiväisissä tehtävissä, mutta rehellisiä hyviä ihmisiähän tapaa kaikkialla maailmassa.

Okkultistin todellinen työmaa on luonnon salatuilla alueilla ajatustasolla hän on oma valti-aansa ja vaikuttaa voimakeskuksena maailman

parhaaksi. On muutamia, joiden tehtävänä on julistaa totuutta julkisesti, ja taas toisia, joiden tehtävänä on herättää minuus niissä, jotka sattuvat heidän tielleen. Heidän työtapansa niin kummalliselta kuin se teistä tuntuneekin – ilmenee näkymättömässä, salatussa tuntemattomassa... ja heidän yhteinen ihanteensa olla hyvän lain työaseena, rauhan rakentaja, totuus, rakkaus maan päällä.

Okkultistin suuri etuoikeus ja oppilaan kunnianhimoinen unelma on olla valo pimeydessä valo jota pimeys ei käsitä, eikä apua saanut huomaa..."

Näin puhuu tuo ihmeellinen innoittunut mies. Hänen katseensa tähyilee kauas avaruuteen miettivänä, tutkistellen. Vieras istuu mykkänä, loihdittuna, henkeään pidätellen, imien itseensä joka ajatuksen hänen sanoistaan.

On kuin koko huone olisi täyttynyt valolla, rauhalla ja onnella, kuin elämä olisi henkäys ruusuja ja liljoja. Onnellisena kuiskaa tuo väsynyt sielu:

"Kun kuulen teidän puhuvan, on kuin valo täyttäisi sydämeni. Olen ymmärtävinäni joka sanan, joka lähtee huuliltanne ei, paljon enemmän. Te ette puhu minulle ainoastaan sanoin, vaan koko olemuksenne ja persoonallinen läsnäolonne, puhuvat minulle. Tuota sielun siltaa pitkin ymmärrän enemmän kuin konsanaan sanat voivat kuvata. Kuinka olenkaan teille kiitollinen. Tahtoisin kulkea tuota tietä, jonka minulle kuvasitte."

"Sen tunnette. On kaivattava, tahdottava ja kolmanneksi etsittävä. Meidän on vapauduttava kuvitelmistamme ja itsekkyydestä, siitä jota

sanomme omaksi minäksemme. Päämäärämme on: vaieta ja löytää... Ystäväni, minäkin olen kiitollinen näistä hetkistä."

Niin nuorukainen on jälleen ulkona, ulkona rannalla. Aurinko on laskenut vuorten taa, taivas ja vuono ovat tummenneet. Idässä nousee kuu suurena punaisena ja pyöreänä.

Hän, joka vielä äsken oli huvilassa, seisoo rannalla ajatellen, ja hänen henkensä täyttää tuon Suuren läsnäolo.

Niin sanomattoman korkealla yli eläimellisen ja maallisen on ihmisen henkinen elämä. Kuinka mittaamattoman syvälle inhimillis-maalliseen tunkeutuukaan hengen herättävä valo. Sinä heikko, joka epäilit, kuinka et nähnyt voimaasi?

Nyt olet puhunut veljelle, ja tiedät, että hän oli veli. Mitä hän sanoikaan: Eräillä heistä on tehtävänä herättää minuus niissä, jotka osuvat heidän tielleen. Hyvä, eikö hän herättänyt minuakin horroksestani? Enkö nyt tunne todellista itseä? Niinpä minun on lähdettävä työhöni.

Hän vaeltaa pois valon loistaessa sielussaan. Hän vaeltaa sytyttäen valollansa toisia pimeydessä vaeltavia, joita hän kohtaa tiellä pakka-sessa ja myrskyissä. Hän vaeltaa rauha sydämes-sään.

Alkuperäinen esitelmäteksti löytyy osoitteesta: [www.pekkaervast.net/artikkelit/Esitelmat/1900 2005 2020 20 Kayntini 20 okkultistin 20 luona.pdf](http://www.pekkaervast.net/artikkelit/Esitelmat/1900%202005%202020%20Kayntini%20okkultistin%20luona.pdf)

Etusivu Pekka Ervast

ASTROLOGIAN HENKINEN PUOLI OSA II

Astrologiassa käytetään 12 eläinradan merkkiä, jotka tunnetaan myös horoskooppimerkkeinä. Merkit kuvastavat hyvin erilaisia energioita keskenään. Myös merkeillä itsellään on monta tasoa. Riippuen ihmisen tiedoisuuden tasosta millä tasolla liikutaan. Merkkien luonne on kerrottu lukemattomissa horoskooppikirjoissa. Joissa ne kerrotaan yleensä hyvin käytännöllisellä tasolla.

Oinas aloittaa merkit, joka symboloikin aloituksia, uusia alkujä, seikkailuja, hyppyä tunteuttomaan. Oinaan tietoisuuden tasolla kaikki on vielä uutta, ennen kokemattomaa. Se on kuin pieni vauva joka ei vielä tiedä mistään mitään. Mutta jolla on suuri halu nähdä ja kokea koko elämä. Tulen elementti antaa Oinaalle valtavasti energiaa, impulsiivisuutta. Hän on hetken lapsi joka ei ajattele liikaa huomista. Eikä murehdi mennyttä koska Oinaalle sitä ei ole olemassa. Ihminen jonka Aurinko tm. planeetta on Oinaassa, syntyy tähän elämään opettelemaan itsenäisyyttä, rohkeutta ja päättäväisyyttä sekä aloitokykyä. Ja henkisesti mielessä oppia elämään TÄSSÄ JA NYT.

Vierekkäiset merkit edustaa hyvin erilaisia energioita. Kun Oinaalle kaikki tapahtuu salaman nopeasti, niin Härkä edustaa kaikkein hitainta vaihetta. Maaelementti antaa Härälle fyysisyyttä, konkreettisuutta, käytännöllisyyttä. Härkä tykkää tehdä kaiken hitaasti omassa tahdissaan. Ihminen jonka Aurinko tms. on Härässä tulee tähän elämään opettelemaan maan päällä elämistä, käytännön työntekoa. Myös maadoittu-

minen on olennaista. Kehon viisaus, kuinka olla ja nauttia kehollisesta tietoisuudesta. Henkisesti mielessä Härkään voidaan liittää rauha ja hiljaisuus. Sisäinen tyyneys.

Kaksonen edustaa vilkkautta, mentaalista uteliaisuutta joka kiinnostuu kaikesta hetkellisesti vaihtaen mielenkiinnon kohdetta kaiken aikaa. Kaksonen onkin tiedon välittäjä, joka kerää tietoa mahdollisimman laajalta alalta ja jakaa sitä eteenpäin. Ilmaelementin johdosta Kaksosen energia liikkuu ennen kaikkea pääkopan alueella. Kaksonen tuleekin tässä elämässä tapaamaan paljon hyvin erilaisia ihmisiä sekä alati muuttuvia elämän tilanteita. Henkisesti mielessä voisi sanoa että Kaksonen tulee oppimaan että elämä on virtausta. Ja jonka mukana me ihmiset seilaamme.

Rapu edustaa kotia, äitiä, huolenpitoa, sitä lapsuuden turvaa jonka me jokainen saamme, toivon mukaan. Ja se energia kannattelee meitä koko elämän ajan. Sielullinen turva ja tietoisuus siitä että meistä pidetään huolta. Ravun tehtävä onkin pitää huolta lähimmäisistämme. Se on perheen koossa pitävä voima. Vesielementti herkistää Ravun vaistot ja tunteet hyvin voimakkaiksi suojelemaan meitä jokaista.

Leijona on eläinten kuningas, joka on kaiken keskipisteenä. Vaatien kaiken huomion itseensä. Mikäli suuri ego saa ylivallan. Kehittynyt Leijona on hyvin jalomielinen jolla on suuri sydän. Tulielementti antaa intohimoa, tahtoa ja voimaa ilmentää omaa luovaa energiaansa.

Henkisessä mielessä Leijonan pitää löytää sisäisen kuningas/kuningatar sisästään ja tuoda se rohkeasti esiin. Eikä jäädä taka-alalle piiloon.

Neitsyt maamerkkinä on käytännöllinen, järkevä, maanläheinen, rationaalinen. Siihen liitetään puhtaus ja viattomuus. Kokemattomuus. Sadun Tuhkimo joka siivoaa ja huolehtii velvollisuuden tuntoisesti muista, mutta ei tiedä itse elämästä mitään. Henkisessä mielessä Neitsyt pyrkii täydellisyyteen. Samalla ymmärtäen muiden epätäydellisyyden ja hyväksyvän sen.

Vaaka liitetään parisuhteisiin, diplomatiaan, rauhan rakentamiseen. Joka pyrkii kaikessa sopuun ja harmoniaan. Ilmaelementti antaa sosiaalisuutta, seurallisuutta, keveyttä ja harmoniaa. Henkisessä mielessä Vaaka etsii sisäistä tasapainoa ja harmoniaa. Jonka pelkää välillä kadottavan, johtuen ympäröivän maailman disharmoniasta.

Skorpioni, kaikista merkeistä syvällisin, mystisin ja salaperäisin. Jota kiehtoo kaikki mahdolliset salaisuudet ja näkymättömät energiat. Halu selvittää elämän ja kuoleman salaisuudet. Mikään arkipäiväinen ei kiehdo. Vesielementti antaa herkkyyttä ja psyykkisyyttä, joka porautuu todella syvälle ihmismielen salaisuuksien alkulähteille. Henkisessä ja psyykkisessä mielessä Skorpioni tulee käymään läpi useita muodonmuutoksia ja kasvua. Jalostaen omaa eläinkehosaan kohti jumalallisia tasoja. Toivon mukaan.

Jousimies. Elämän haluinen optimisti. Seikkailija joka rakastaa vapautta yli kaiken. Hänet on luotu kiertelemään maailmaa. Jousimieheen liitetään uskonnot ja filosofiat. Halu selvittää jumalallisia totuuksia ja julistaa sitä siten muille. Tulielementti antaa elämän energiaa toteuttaa näitä visioitaan. Henkisessä mielessä Jousimies

tulee oppimaan vapautta sen kaikissa merkityksissä.

Kauris. Kunnianhimoinen, työteliäs, käytännön elämän osaaaja, joka keskittää energiansa oman ja lähipiirinsä elintason kohottamiseen. Maaelementti antaa rationaalisuutta ja kykyä menestyä elämässä maaplaneetalla. Kehittynyt Kauris huokuu sisäistä arvokkuutta ja arvovaltaa. Henkisessä mielessä Kauris on kuin hio-maton timantti, joka elämän koettelemuksien saatossa jalostuu viisauden kruununjalokiveksi.

Vesimies ilmentää tasa-arvoa, humanisuutta, ihmisoikeuksia, globaalisuutta. Vesimiehen energia ilmenee ennen kaikkea yhteiskunnallisella tasolla. Voimakas halu parantaa maailma ja auttaa heikompi osaisia. Ilmaenergia ilmenee viileänä älyllisyytenä ja idealismina. Henkisessä mielessä Vesimies ei elä itseään vaan ihmiskuntaa varten.

Kalat. Universaali, henkinen, joka on irti tästä todellisuudesta. Kalojen energia liikkuu korkeammissa sfääreissä. Hän on yhteydessä enkeleihin ja muihin henkiolentoihin. Kalat kommunikoi telepaattisesti tai kanavoimalla. Vesielementti herkistää vastaanottamaan tuonpuoleisen maailman. Henkisessä mielessä Kalat luo taivaan maan päälle.

Luonnollisesti kukaan meistä ei edusta yksinomaan yhtä merkkiä vaan olemme useiden eri merkkien kombinaatioita. Sielun kokemuksesta riippuu kuinka ilmennämme eri merkkien värähtelyä. Mikään merkki ei ole toista parempi eikä huonompi, ei yksinomaan henkisempi eikä fyysisempi. Meillä jokaisella on oma sielunsuunnitelma, joka on luettavissa meidän tähtikartassamme.

Rakas ystäväni, Kuolema

Kuolemaa voidaan parhaiten tutkia käymällä itse tässä fyysisessä elämässä kuoleman prosessi läpi. Ja tämä on mahdollista kaikille ihmisille, sillä edellytyksellä, että totuuden tiedon etsiminen on elämässä ensimmäisellä sijalla. Silloin saa astua tuonelaan ja nousta taivasiin eläessään täällä maan päällä tätä fyysistä elämää.

Ihminen tarvitsee pitkän kuoleman ja kärsimyksen koulun tullakseen itsetietoiseksi henkiolelliseksi, saavuttaakseen inhimillisen täydellisyyden. Sillä ei kuolemaa todellisuudessa ole, on vain hengen asteittaista voittoa aineesta. Kuolema ja takertuminen aineen illuusioon, harhaan on saippuakupla, joka häviää kun sitä koskettaa.

Henki ja aine

Niin kauan, kun näkee ja kokee vain aineen kaaoksen leikin ja antaa sen viedä ihminen on kuoleman alainen. Kun henki luo aineen kanssa järjestyksen, ne yhdessä synnyttävät pojan, vapautuu kuolemasta. Kun henki ja aine ovat yksi, syntyy tasapaino. Kaikki lähtee ykseydestä ja moninaistuu ja luo kaaoksen, kunnes jälleen järjestyy ja palaa ykseyteen.

Meidän tehtävämme, kun olemme ymmärtäneet elämämme kaaoksen, on palauttaa siihen järjestys, hengen ja aineen tasapaino. Sanotaan, että ihmisen kehitys viidenteen Mestari-vihkimykseen saakka on kaamaruupan eli himoruumiin- tai elementaaliin muuttamista kirkkaaksi

järjeksi. Silloin ihminen on järkeistänyt oman mikrokosmoksensa ja oppinut muovailemaan ja vakauttamaan aineen vaihtelut hengen valossa määrättyyn muotoon.

Kuoleman arvoitus

Niinhän tätä meidän näkyväistä kosmostammekin pidetään vakaana logoksen ja logosjoukkojen avulla, jotta meillä pienillä orastavilla Jumalan pojilla olisi mahdollisuus kasvaa myös joskus kaukaisessa tulevaisuudessa logoksiksi.

Mutta ensin olisi ratkaistava kuoleman arvoitus eli ns. pienemmät mysteerit. Kun ajatellaan kuolemanprosessin alkua eli persoonallisuuden kuolemaa tällä fyysisellä tasolla niin ensimmäinen kokemus on ns. mielenmuutos eli korkeamman järjen herääminen ihmisessä. Siinä ihminen näkee, kuinka hän ei ollenkaan ole osannut elää niin kuin hänen tehtävänsä ihmisenä olisi vaatinut. Samalla tavalla kuin varsinaisessa kuolemassa, vaikka ei niin terävästi ja selvästi, ihminen käy nyt läpi elämänsä ja päättää vastedes pyrkiä elämään korkeamman järjensä neuvojen mukaan.

Tässä puolueettoman järjen tilassa ihminen on kuin ylösnostettu ja on voimansa tunnossa siinä mielessä, että hän kyllä tässä tilassa osaisikin elää veljellisesti ja rakastavaisesti. Mutta useinkaan se ei kestä joitain viikkoja kauempaa. Ja hän palautuu takaisin tänne maan pinnalle.

Mutta jos hän on tosissaan, tulee aika astua alas

tuonelaan, eli hän joutuu kohtaamaan omat heikkoutensa ja keskeneräisyytensä. Alkaa hänen kärsimyksensä tuonelassa, ja sieltä ei pääse pois ennen kuin itsekkyyks, kovasydämyys, himot ja halut ovat puhdistuneet hänestä. Puhdistuksen aika voi kestää pitkäänkin, usein useampia elämiä, riippuen tahdosta puhdistua. Kaikki tämä tapahtuu korkeamman minän ja persoonallisuuden yhteistyössä vapaaehtoisesti, vaikkakin persoonallisuus, kun tietoisuus on kiinnitetty vain sen elämän piiriin, voi olla välillä aika kovilla. Persoonallisuus pääsee helpommalla, jos hyväksyy luonnollisena kohdalleen tulevat kohtalon iskut.

Inkarnaatiot

Kun vielä otetaan huomioon, että korkeampi minä valitsee kuhunkin inkarnaatioon sellaisen elämän piirin, jossa se voi saada parhaan opin aineen tasapainottamisessa. Esimerkkinä voi ajatella vaikka, että edellinen inkarnaatio on vietetty jossakin ashramissa tai luostarissa omaksuen yksinkertaisen mietiskelyelämän rauhan ja hiljaisuuden sieluunsa.

Niin tässä elämässä korkeampi minä näkee tarpeelliseksi opiksi kehittää kaoottisessa ja sekavassa ympäristössä sitä samaa rauhaa ja tyyneyttä, jonka se on jo omaksunut helpommissa olosuhteissa. Eli vastus kasvaa inkarnaatio inkarnaatiolta, jotta paine kasvattaisi timanttiselun.

Kun tarkastelee joidenkin ihmisten elämänkulkua, jotka itse ovat kertoneet kirjallisesti tai nykyään myös kuvallisesti omasta elämänkulustaan henkisellem tie, niin näkee kuinka heidän korkeampi minänsä on johdattanut heidät esim. luostariin meditaatioelämän piiriin.

Ja kun tarkastelee oman elämänsä kulkua ja astumista henkisellem tie, näkee selvästi, että vaikka myöhemmin heräisikin kiinnostus tuolaiseen mystiseen meditaatioelämään, niin se ei enää kuulu tämän persoonallisuuden elämäntehtävään. Korkeampi minä on valinnut toisenlaisen elämänpiirin, jossa se voi lisätä itseensä siinä piirissä saavutettuja voittoja epäharmonisuudesta, tai ns. pahasta, joka on kuitenkin meissä itsessämme oleva hiomaton kohta, este timanttiselun ilmentymisellem.

Totuudenetsijän tie

Kun lähtee totuudenetsijän tie, on turha odottaa tasapainoisia ja harmonisia ulkoisia olosuhteita, niitäkin kyllä kokee. Sillä tarkoitus on saavuttaa pysyvä tasapaino ja rauha omaan sieluunsa, jota ulkoiset tekijät eivät heiluta. Tietysti ulkoisetkin olosuhteet muuttuvat sitä mukaan mitä enemmän ihmiset saavuttavat rauhan ja tasapainon itsessään.

Mutta kyse on koko ihmiskunnan ponnistuksesta eikä yksittäisen ihmisen tai ihmisryhmän itsekkästä onnesta jossain erillisessä "Eedenissä".

Puhdistautuminen tuonelassa kyllä loppuu aikanaan, kun ihmisen persoonallinen itsekkyyks murtuu ja kuolee, sinällään ihminen ei vielä ole puhdistunut kuin alemman tunne- ja ajatus luontonsa vioista ja heikkouksista.

Täytyy huomioda se seikka, ettei tämä kuoleman prosessi, kun se käydään vapaaehtoisesti nyt jo eläissään, ole yhtä suoraviivainen ja tiettyä järjestystä seuraava, kuin jos se käydään luonnon pakosta fyysisen kuoleman jälkeen. Koko prosessi, kun se käydään vapaaehtoisesti,

menee päällekkäin ja limittäin.

Kun tuonelassa olo päättyy, ihminen nousee persoonalliseen taivaaseen, ja toteuttaa sen elämänihanteensa, jota varten hän on tänne maan päälle tullut. Ilman, että nuo alemman ajatus - ja tunneluonnon heikkoudet vaivaavat häntä. Sillä nyt on mahdollista keskittyä ja laittaa kaikki energia työhön, kun tunneluonto on tyyni ja hiljainen eikä heilahtelullaan vie voimia työltä.

Tai siis ihmisellä on mahdollisuus tähän, ellei hän pysähdy, sillä koska koko prosessi on vapaaehtoinen ihminen voi pysähtyä missä kohtaan tahansa, ja jättää työn kesken. Tietysti työtä yritetään jatkaa sitten seuraavissa inkarnaatioissa.

Järjenvalo

Minulle kuvastuu Jeesuksen vertaus viidestä tyhmästä ja viidestä viisaasta neitseestä, nimenomaan siihen kohtaan, kun alempi ajatus- tunne luonto on hiljaa ja lamppu on siten sytytetty, nimitäin korkeamman järjen valo loistaa hiljaisuudessa. Ja ken sille valolle antaa öljyä eli rakkautta ts. toteuttaa elämässään sen minkä tuossa valossa näkee, hänet ylkä käy noutamassa. Mutta ne, jotka eivät jaksu valvoa ja odottaa ylkää, heille Kristus sanoo: ”Totisesti minä sanon teille, minä en tunne teitä.” Valvokaa siis, sillä ette tiedä päivää ettekä hetkeä.

Jos ei rakasta järkensä valoa, ja toteuta elämässään mitä se neuvo, ei ole kerännyt lamppuunsa öljyä, vaan on mennyt pois, kun ylkä kutsuu häihin.

Rakastaa totuutta ylinnä kaiken, muokaten oman elämänsä sen valon mukaan, eläen vain sille antamatta periksi voimakkaalle mammonan elämän vetovoimalle. Mammona kuvaa sitä että antaa periksi persoonallisuuden elämälle ja sen monille mielenkiinnon kohteille niin fyysisessä, tunne kuin mentaali elämässä.

Tie todelliseen elämään

Kuoleman voi nähdä myös siksi prosessiksi joka vie ihmisen kotiinsa, siihen todelliseen elämään mitä ihminen henkiolentona on. Jos tahtoo oppia elämään, on kuoltava, sillä kun on valmis kuolemaan, oppii elämään. Psykologisesti tämä prosessi käydään persoonallisuuden minä tietoisuuden tasolla. Turha odottaa, että viat ja heikkoudet jotenkin itsestään putoaisivat pois, niin että Jumalan armo jotenkin pyyhkiisi ne pois.

Meissä oleva Jumaluus kyllä näyttää meille meidän heikot kohtamme ja antaa neuvot, kuinka ne on voitettava persoonallisilla ponnistuksilla. Saamme kyllä apua ylhäältä, kun itse ponnistamme ja tahdomme voittaa, jotta Jumalalle olisi sijaa Temppelisämme. Jumalan armo, totuus kyllä tulee sitten, kun olemme tässä inkarnaatiossa kasvattaneet itsessämme, niin paljon kuin meille on persoonallisesti mahdollista kirkkautta, puhtautta ja totuuden kipinää. Tarkoitan persoonallisilla

ponnistuksilla sitä että korkeampi järki ohjaa persoonallisuutta ja persoonallisuus tahtoo toteuttaa järkensä neuvot.

Tietysti persoonallisuus saa apua ylhäältä, valosta, mutta sille on luotava edellytykset. Jeesus totesi: ”Muuttakaa mielenne Taivasten valtakunta on lähestynyt”, viittaa juuri sellaiseen mieleen, joka on opittu pitämään puhtaana. Jos mieli saada apua ylhäältä, on ajatukset ja tunteet pidettävä myötätuntoisina. Ei minkäänlaisia toisia ihmisveljiä tuomitsevia ja pahaa heissä kritisoivaa ajatustunne voimaa saa pitää itsessään, saatikka sitten voimistaa niitä itsessään.

Tämähän on jokaisen ”syntisen” mitä kiperin ongelma, kun sanalla synty tarkoitetaan – ampuu maaliin osaamatta. Eli vain ihminen, joka on totuudenetsijä voi olla syntinen. Sillä hän on nähnyt ihanteen jota tavoittelee, eikä vielä osaa, kykene sitä toteuttamaan.

Kun puhutaan vuorisaaunan elämänihanteesta ja sen tavoittelemisesta niin pitkään saa olla syntinen. Mutta kun oppii olemaan antamatta pahalle, tuomion hengelle itsessään sijaa ja pitää mielensä puhtaana, saa ylhäältä valon vuodatusta ja voimaa, jonka avulla voi pitää yllä veljeyden henkeä. Mutta oma osa pitää tehdä ja pitää mielensä puhtaana.

Tuo valo tai jos sitä nimittää pyhäksi hengeksi, tulee puhdistamaan ihmisen, kuten Ervast mainitsee, veren kokonaan itsekkyydestä.

Ervastilla on mielenkiintoinen näkemys tuosta avusta jonka saamme, kun olemme puhdistaneet persoonallisuutemme kirkkaaksi Graalin maljaksi, nimittäin että se apu mikä tulee, on Jeesus Kristuksen voima, rakkaus joka tulee

vereemme ja puhdistaa meidät lopullisesti kaikesta synnistä, ei heti, mutta vääjäämättä ajan oloon.

Vanhat kristilliset mystikot sanoivat, että meissä asuu Jeesus, In nobis regnata Jesus. No Buddhalaiset varmaankin sanovat että heissä asuu Buddha. Mutta tuo edellytys, että rakkaus voi astua meihin on persoonallisuuden muodostaminen puhtaaksi kirkkaaksi Graalin maljaksi, jonka tuo Jeesuksen voima, rakkaus sitten täyttää.

Vanha ja uusi liitto

Tässä on se menetelmä ero vanhan ja uuden liiton välillä. Vanhassa kasvatettiin persoonallisuuteen kaikkia hyveitä, niitä mietiskeltiin ja omaksuttiin sitten osaksi persoonallisuutta. Ja persoonallisuudesta tuli vanhurskas, täydellinen sen ajan tietoisuudella ajateltuna ja nähtynä.

Mutta tässä uudessa persoonallisuus tyhjenetään ja annetaan puhdistua elämän koulussa, jotta rakkaus voi täyttää sen. Enää ei anneta voimakkaan persoonallisuuden taistella kaiken hyvän ja oikean puolesta, vaan se nöyryyy, vetäytyy taustalle ja kuolee pois, jotta rakkaus, totuus voisi täyttää sen ja tulla ilmi maailmassa. Ei mitään taistelua, vaatimuksia muiden tai elämän suhteen, ainoastaan rakkauden puhdistava ja nostava voima voi olla inspiraation lähteenä.

Henkisen elämän ydinkohta, lähtökohta nykyään on tuon rakkauden voiman saaminen eläväksi, niin että elämä muuttuu ihmeelliseksi seikkailuksi. Koko elämä, kaikki tilanteet ja olosuhteet siinä ovat sitä varten, että saisimme tuon rakkauden herätettyä itsessämme.

Heikkouksille kuoleminen on sitä negatiivista toimintaa, joka meidän on suoritettava, kun taas positiivinen toiminta on jatkuvaa yrittämistä olla palvelijan asemassa korkeammalle minällemme. Eli ponnistamme jatkuvasti ja kaivamme itsestämme esiin niitä mahdollisuuksia joita, meissä piilee, voidaksemme työskennellä henkisen sanoman, taivasten valtakunnan dharman levittäjinä, tavalla tai toisella. Sillä kykymme ja taipumuksemme ovat moninaiset. Mutta meidän on kaivettava se tai ne itsestämme asettaaksemme ne palvelemaan Jumalaa.

Kun vilpittömästi yrittää laittaa käytäntöön korkeamman minänsä neuvoja, huomaa että elämä tasapainottuu ja tulee keskitetyksi.

Kun toimii korkeamman minänsä inspiraatiossa kiinnittää huomionsa vain siihen että täyttäisi sen ilmoittaman velvollisuuden, olisi uskollinen korkeimmalle omalletunnolleen ja laittaisi käytäntöön sen neuvot. Tulevat sukupolvet saavat korjata työn hedelmät ja viedä osaltaan työtä eteenpäin.

Palvelu ja rakkaus

Kun ihmiselle kirkastuu, että työ muiden hyväksi on kaikista tärkeintä elämässä ja ettei kannata kiinnittää mitään huomiota omaan henkiseen kasvuun. Sillä myös se täytyy kokonaan sivuuttaa voidakseen kuolla myös kirkastuneelle persoonallisuudelle, voidakseen olla vain

palvelija ja työntekijä. Kaikki henkinen kasvu tulee siitä, ettei ollenkaan ajattele itseään, vaan muita ja tehtävää työtä. Kun ei ajattele itseään, ei myöskään huolehdi keskeneräisyydestään, sillä kaikki mikä kuuluu tapahtua, tapahtuu luonnollisesti pakottamatta ajallaan. Pakonomainen pyrkimys katoaa ja sisäinen rauha ja hiljaisuus saa sijaa ihmisessä.

Johtavana lankana kuoleman prosessissa on rakkaus, sillä vain sen avulla ihminen saavuttaa voiton astraalisissa myrskyissä ja kykenee luopumaan itsekkästä ylpeydestään. Sillä aina, kun ihminen edes ajatuksissaan ja tunteissaan saaticka sitten ääneen arvostelee ja tuomitsee muita hän päästää sisäänsä astraalisen pedon ja voimistaa siten ylpeyttä ja negatiivisuutta itsensä ja loittonee rakkaudesta.

Se on tuo, vanhojen mystikkokristittyjen, hyvin vaatimaton henkinen ohje, ei kovin vaikea muistaa, silloin kun huomaa itsessään arvostelun ja tuomion henkeä. Väsymättä toistaa itselleen, minun ei yhtään tarvitse arvostella eikä tuomita ketään veljistäni, ainoa mikä minun pitää tehdä, on rakastaa. Siten saavuttaa voiton astraalisista myrskyistä ja saa rauhan ja hiljaisuuden sieluunsa.

Toivokaamme, rukoilkaamme ja tehkäämme työtä, että saisimme vaipua kuolon rauhaan ja hiljaisuuteen jo eläissämme, ja että henkemme tahtois laskeutua hiljaiseen hautaamme nostaakseen meidät kirkkaaseen päivän valoon.

Rakkaus

Olen uuden alussa
valmiina valitsemaan suunnan
ja tekemään hyviä tekoja.

Minne olen menossa,
mistä löydän sen, mitä etsin,
kuka minua ohjaa ja opastaa.

Olen kerrostanut verhoja silmieni eteen
uskoen niiden olevan hyvästä.
Yritin kasvattaa itseäni rakkaudessa.

Hetkeen minua ovat valmistaneet
vanhempani, sisaret ja veljet,
ystävät, elinkumppani ja lapseni.

Nyt kaipaen opasta rakkauteen,
häntä, joka tietää mitä rakkaus on
ja mikä tie sinne johtaa.

Ääni rohkaisi minua lähtemään matkalle,
jota kulkemalla kaikki selviää.
Tuo polku johtaa syvälle sydämeeni.

Hiljainen humina soi kauniina korvissani
kehotti poistamaan rakkauden esteet;
halut, toiveet, odotukset ja tavoitteet.

Hiljainen värinä mielessäni kertoo,
että rakkaus on olotila ympärillämme.
Se on vain nähtävä ja siinä on hyvä elää.

Matti Koskinen

Ruusu-Risti ry.
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi

Johtaja
Jarmo Anttila
Papinmäentie 31, 00630 Helsinki
Puh. 040-516 8095
jarmo.anttila@saunalahti.fi

Sihteeri Jari Jokilehto
Nelikuja 4 F 16, 04220 Kerava
Puh. 044-341 3190
jari.jokilehto@gmail.com

Rahastonhoitaja
Antti Tamminen
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
a.tamminen@netti.fi
Puh. 040-0454924
Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Sampo FI8780001500059093

Kirjallisuusseuran johtaja
Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
puh.050-3740633

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.
Sampo FI3380001500078689